Tik-Tak

Årgangene 1898-1903 med titlen: Politikens Tik-Tak.

Årbog, udkom 1898-25.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0160/sknr160650.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

1912 TIK=TAK 1912

OK-TAK 1·9·1·2

REDAKTION:
VALD. KOPPEL

TEKST:

HENRY HELLSEN · GEORG KALKAR · VALD. KOPPEL · RUD LANGE · JUL. MAGNUSSEN · AXEL MEIER · GEORG NYGAARD · HARALD RAAGE · FR. RICARD · HELGE WAMBERG · ANDREAS WINDING

TEGNERE:

SVEN BRASCH · RASM. CHRISTIANSEN · PAUL FISCHER · GUDM. HENTZE · AXEL NYGAARD · MAGDA PAGH-SCHOU - EIGIL PETERSEN · GERDA PLOUG-SØRENSEN · E. ROSENSTAND · ALFRED SCHMIDT · AXEL THIESS · GERDA WEGENER

— Véd du, at Løjtnant Olsen sværter sit Overskæg?
— Nej. Hvoraf véd du det?
— Jo, paa Ballet forleden kyssede han en af mine Veninder inde i det lille Kabinet.
— Og hvad saa?
— Saa blev jeg helt sort om Munden.

CITY-FORLAGET
8 · STORMGADE · KØBENHAVN

Julegaverne

Ellen laa paa Knæ paa Stolen og aandede paa den isblomstrede Rude; hun satte Munden saa tæt paa, at hendes Næsetip tøede et lille rundt Hul, der dog hurtigt isedes over; men hun brugte nu sine smaa Fingre og ved Hjælp af dem og sin varme Aande fik hun tilsidst tøet saa stort et Hul, at baade hun og hendes Dukke, der var opkaldt efter hende selv, kunde se ned paa Gaden:

»Kan du se!« forklarede hun. »Der kommer din Bedstemor nede, — hun har maaske for to Øre Bolsjer med til din Mor, — det er nok dem, hun har i det hvide Kræmmerhus, hun har i Haanden!«

Ellen satte Dukkebarnets Ansigt helt ind mod Ruden, saa det rigtig kunde se:

»Og kan du se, — nu gaar Bedstemor over Gaden og ser herop, — men hun kan vist slet ikke finde det lille Hul, vi sidder og kigger ud af; — og kan du se Manden, som gaar og fejer, — han tager nu sin Hat af for Bedste og taler til hende, — og nu kommer en Politi løbende og nu slipper den bæ Mand Bedstes Arm!«

Ellen løb ud i Entreen for at møde sin Mor, der skyndte sig at faa Overtøjet af; da hun kom ind i Stuen, hægtede hun sit Liv op, for hun kunde næsten ikke faa Vejret; hun kastede sig hulkende paa Sofaen og gemte sit grædte Ansigt i en Pude.

Ellen listede paa Taaspidsen hen mod hende, — hun lagde ømt sin lille Haand paa hendes Arm og sagde blidt: »Nu skal Mor værsgo være en artig Pige og lade være med at græde!«

Ellen kravlede op paa Sofaen og forsøgte at kysse Moderen paa Halsen, der hvor de tikkende og spjættende Muskler forraadte den indeklemte Hulken: »Mo—er maa engang imellem være glad, — — Moer græder altfor meget, — — og det faar man grimme Øjne af!« forklarede hun.

Moderen trykkede Ellen ind til sig: »Nu skal Ellen lade Mor hvile lidt i Fred, — — Ellen kan lege med sin Dukke, — — I kan jo more jer med at kigge ned paa Gaden!«

Ellen løb hen til Ruden og kiggede ud, — men lidt efter var hun henne hos sin Moder igen:

»Jeg vil meget hellere ligge i din Arm!« tiggede hun: »det er saa væmmeligt at se ned paa Gaden, — for den bæ Mand, der før tog fat i dig, — han staar dernede og kigger herop, — og han glemmer rent at feje!«

Moderen løftede Ellen op til sig: »Ja det var rigtignok en bæ Mand« sagde hun, som for sig selv.

»Er det ogsaa en Mand, som vores gode Far har hjulpet med mange, mange Penge, — og som har været saa ond ikke at ville betale dem tilbage, da han skulde — — ligesom ham, der var her forleden og vilde slaa dig?«

»Ja, det er ogsaa saadan en slem Mand!« svarede Moderen.

»Saadan en Mand er Vorherre vist meget vred paa!« sagde Ellen overbevist og tilføjede: »men nu varer det jo ikke saa længe, inden Far kommer hjem og passer paa os, — og saa maa vi igen tale om ham, naar Mormor kommer og besøger os, — og saa vil ingen af jer græde mere, naar I blot kommer til at tænke paa ham.

Og nu varer det jo slet ikke saa længe mere, — først skal

Julen gaa, og naar vi saa har naaet Fastelavn, — saa er der slet ikke saa langt til Paaske og Pinse, — og saa skal vi ud til Mormor paa Landet, og naar det saa bliver Jul igen, saa har vi næsten Far herhjemme, og saa faar jeg en fin ny Kjole paa, og saa gaar vi hen og henter ham paa Banegaarden, og saa siger vi til ham, at han maa ind hos en Barber og faa taget det store Skæg af, som han skriver, han har faaet!«

Moderen rejste sig: »Nu skal du pænt gaa hen og sy paa de Muffediser, du skal sende Far til Jul; du kan rigtignok tro, han vil blive glad for dem; og for hver Perle, du syer paa, skal du tænke paa ham, — han tænker hele Dagen paa dig og paa dine gule Krøller, der hele Tiden vil falde dig ned i Øjnene!«

»Tror du nu ogsaa, at Far sender mig noget til Jul?«

»Ja, det kan du da nok tænke, — han sender dig det, du aller mest ønsker dig!«

»Ved han, det er en Dukkevogn?«

»Ja, han har vist nok hørt en lille Fugl synge om det!«

»Og naar saa Juleaften kommer, saa skal vi hele Tiden sidde og tale fornuftigt om Far, — medens Julelysene slukker af sig selv, — og naar jeg saa er kommet i Seng, saa bliver du hjemme hele Aftenen, saa jeg ikke skal ligge og være bange i Mørket — — ikkesandt?«

»Lille Ellen ved jo godt, at Vorherres Engle vaager over dig!«

»Ja, det ved jeg godt, du siger; men jeg kan ikke se dem, og jeg kan ikke føle paa dem; jeg var slet ikke bange for at gaa i Seng, dengang Far var hjemme, for saa havde vi jo Birthe til at passe paa mig, medens jeg hele Tiden kunde høre Marie gaa ude i Køkkenet og synge, — — nu har vi slet ingen mere, — alle mine smaa Veninder er borte; vi har ikke engang vores dejlige Vogn mere, hvor jeg altid sad paa Forsædet og lignede en lille Prinsesse, som Far sagde!«

»Vi faar det nok altsammen igen, naar Far kommer hjem til os; og saa kan det være, at vi maaske rejser til et fremmed Land, hvor der er store, blaa Bjerge med hvid Sne paa Toppen, — og hvor Roserne altid har travlt med at være røde — — —«

»— — — og hvor der ikke er onde Mennesker, der vil snyde Far for alle hans Penge«, tilføjede Ellen med glade Øjne.

* * *

Saa kom Juleaften; for to Dage siden havde Ellen været sammen med sin Moder henne paa Posthuset og sendt Muffediserne afsted, — paa hvilke hun havde syet hans Navn med sit eget Haar, der lignede gylden Silke.

Juleaftensformiddag kom Postbudet med to Pakker; den ene var fra Mormoderen, men den anden maatte Ellen ikke faa at vide, hvem var fra: »Der kan da ikke være en Dukkevogn i den!« sagde hun skuffet.

»Nu faar vi se i Aften!« svarede Moderen.

Ellen var selv med til at pynte det lille Juletræ, der skulde staa inde paa Bordet i Dagligstuen; det blev kun pyntet med hvide Lys og Englehaar, ligesom de store Juletræer, de havde haft de andre Aar, — men dengang var Lysene ikke af Stearin, — de var allesammen elektriske.

Og da Julegaasen, som Mormor havde sendt, var spist, — og da Lysene paa Juletræet var blevet tændt, satte Moderen og Ellen og Dukken sig paa Sofaen og sang »Højt fra Træets grønne Top«, og saa tog Moderen Ellen ved Haanden og førte hende hen til Krogen bag Chiffonieren, hvor hun slet ikke havde tænkt paa at kigge, og der stod saa Dukkevognen med en Kalesje, der kunde slaas rigtig op: »Men den har været meget dyr«, sagde Moderen: »saa den er baade fra Mor og Far!«

Ellen lagde henrykt sin Dukke Ellen ned i Vognen: »Nu skal Ellen pænt sove, for nu skal Bedstemoder fortælle Mor, hvordan Bedstefar holder Juleaften!« sagde hun.

»J , nu skal jeg fortælle om Far«, sagde Moderen; »men først skal vi pakke de to Julepakker op!«

I den ene var der nødvendige Ting fra Mormor, — der var strikkede Strømper, der var to pæne Forklæder og Uldtrøjer og Lommetørklæder.

»Og hvad er der saa i den anden?« spurgte Ellen nysgerrigt, »og hvem er den fra?«

Moderen begyndte at græde, da hun skar Baandene over:

»Naar du græder, er Pakken vel fra Far?« sagde Ellen.

Indsvøbt i Træuld laa der to klodset udskaarne Fugle med Øjne af Søm, med røde Vinger og med grøn Hale; Moderen forsøgte at smile gennem sine Taarer: »De er til lille Ellen fra Far!« sagde hun ulykkeligt.

Ellen saa skuffet op paa Moderen: »Hvad skal jeg dog med saadan noget Skidt?« spurgte hun: »Saadan nogle Trædyr er jeg da altfor stor til at lege med, og saa ligner de ikke engang!«

Moderen klappede Ellen paa Kinden: »Saa vil jeg gemme dem, til du bliver stor, saa vil du nok være glad ved dem!«

Til Moderen selv var der et Spækkebrædt, hvori der var boret tre Huller: »Hvorfor er der tre Huller i?« spurgte Ellen.

»Da Ellens Far og Mor var forlovede, var de saa lykkelige!« svarede Moderen: »og naar de skrev Breve til hinanden, satte de altid tre Krydser bag paa Konvolutten, og de tre Krydser betød altid: »Jeg elsker dig!««

Og saa maatte Moderen for hundrede Gang fortælle om Faderen, og hvor travlt han havde det paa en af Kongens store Fabrikker, hvor han hver Morgen maatte altfor tidligt op.

»Og hvem vækker Far?« spurgte Ellen, skønt hun godt vidste, at det var er Mand med Guldtresse paa Kasketten, — men hun kunde ikke lade være med at spørge om det, for hun syntes, det var saa fint.

Da Ellen var blevet søvnig, faldt hun Moderen om Halsen og takkede hende for den dejlige Aften, — men det allerdejligste var dog næsten, at Moderen ikke gik ud, naar hun nu var kommet i Seng.

»Og hvorfor gaar du ud hver Aften, Mor?«

»Nu maa lille Ellen ikke spørge saa meget, — men lille Ellen maa huske paa, at hun har en sulten Mave, der hver Dag vil skrige, hvis der ikke kommer Mad i den!«

* * *

Ud paa Natten vaagnede Ellen, hun hørte saa bestemt, at Moderen talte med nogen, og hun laa lidt og lyttede efter, om det var Faderens Stemme, — — men det var det ikke; tilsidst kunde hun ikke længer nære sig for Nysgerrighed: »Hvem er det, du taler med Mor?« spurgte hun, og da hun ikke fik Svar, spurgte hun igen: »Hvem er det, du taler med?«

Moderen bøjede sig hen over hendes lille Tremmeseng: »Ellen har vist drømt!«

»Nej Mor, — jeg drømte ikke, — jeg hørte, du talte med nogen!«

»Saa har det været Juleenglen, der kom og sagde til mig, at smaa Piger pænt skal sove!«

Da Ellen vaagnede næste Morgen laa hun paa Sofaen inde i Dagligstuen: »Jeg har flyttet dig her ind, for at du straks skulde faa Øje paa det pæne Juletræ, naar du vaagnede!« sagde Moderen, og saa blev Ellen klædt paa og fik Lov til at komme med i Kirke, hvor hun var glad over, at »Glade Jul, dejlige Jul« blev sunget, for den kunde hun alle Versene af.

Rud Lange

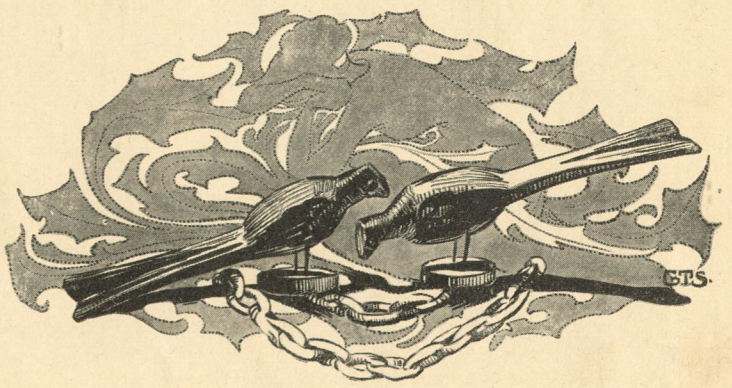

Løjtnanten: — *Har der været nogen, medens jeg var borte?*

Oppasseren: — *Ja, Skrædderen har været her med en Regning, men jeg gav ham Løjtnantens Æresord paa, at den skulde blive betalt den første.*

Sagføreren: — *Ja, Deres Mand vil ikke paa nogen Maade indgaa paa Skilsmisse.*

Den unge Frue: — *Ja, saa maa vi tvinge ham. Jeg har Midler dertil.*

Sagføreren: — *Men det er Ulykken, det har han ikke!*

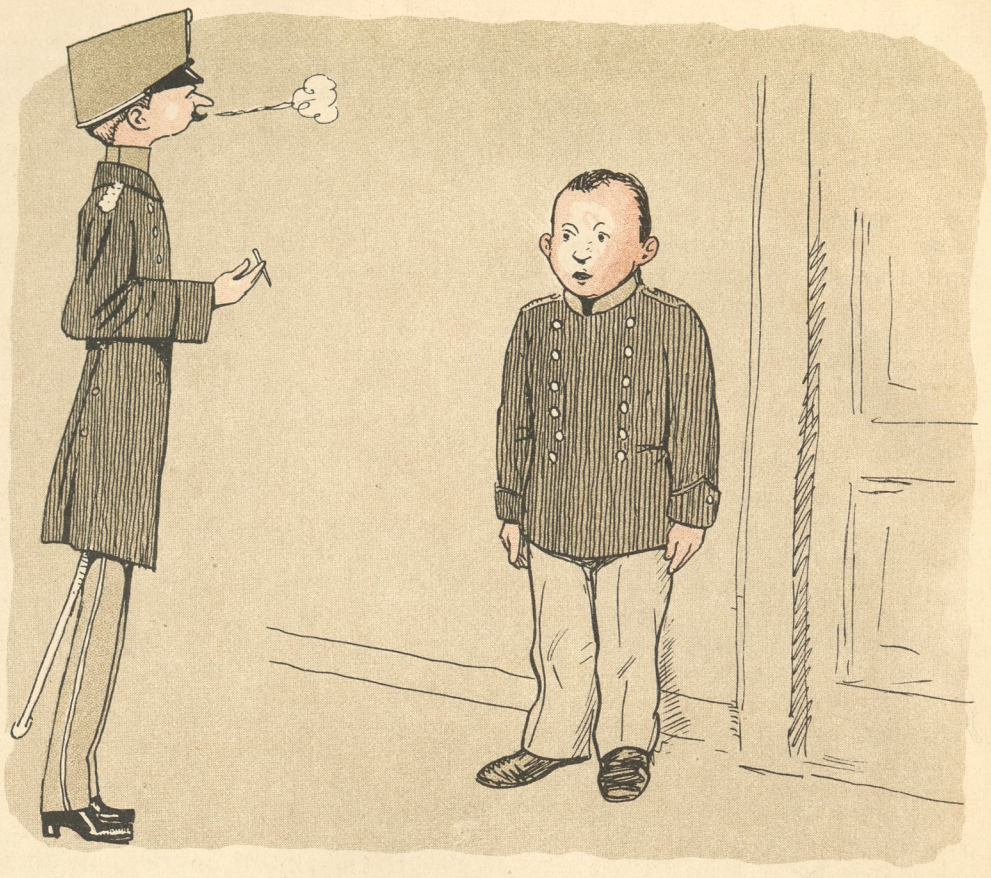

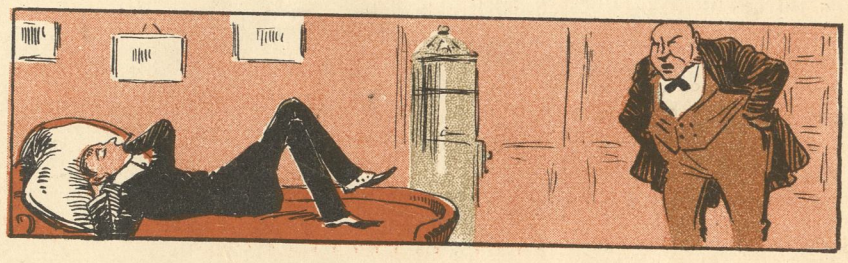

Faderen: — *Bliver du aldrig træt af ikke at bestille noget?*
Sønnen: — *Jo, derfor hviler jeg mig jo ogsaa.*

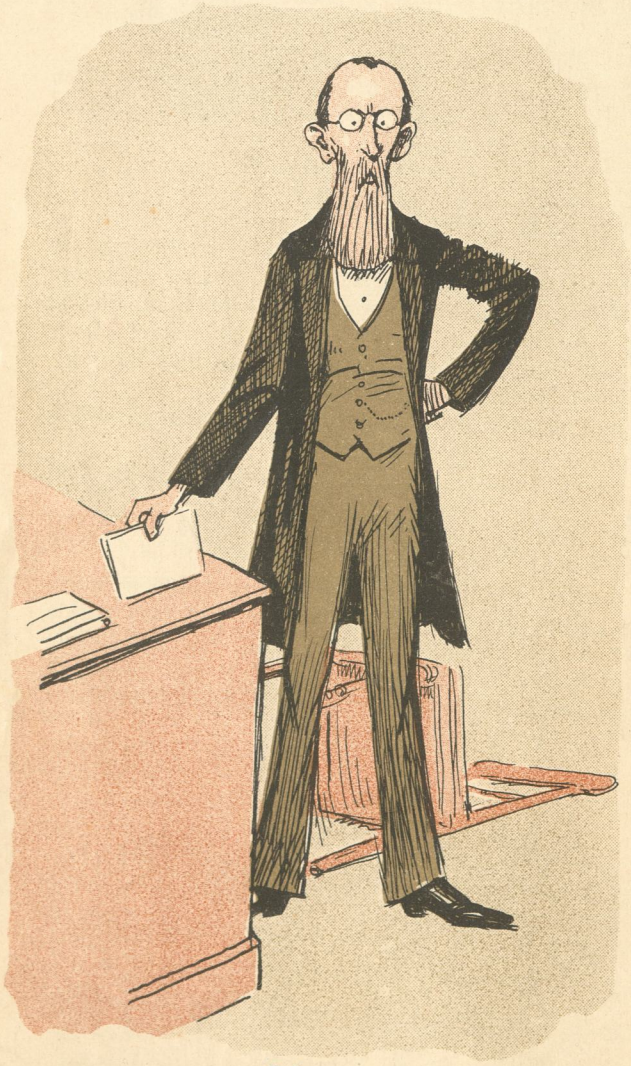

Distraktion.

Professoren (hvis Hustru fornylig har skænket ham en Søn, bliver en Dag forstyrret i sit Arbejde af vedholdende Barneskrig): — *Jeg maa tale med Værten om dette. Da jeg lejede Lejligheden, sagde han udtrykkelig, at der ikke fandtes et eneste Barn i hele Huset.*

— *Skal det ikke være Appelsiner?*
Professoren distræt: — *Jo, det er det sikkert. Ellers maa de da være forbavsende godt eftergjorte.*

Ligeberettigelse

Jeg kan ikke huske, om det var Fru *Munch* eller Fru *Arenholt*, der havde lokket mig derhen; jeg havde i alt Fald været paa Mødet og hørt veltalende og uigendrivelige Argumenter om Kvindernes Krav paa Stemmeret, Argumenter, saa overbevisende og uimodsigelige, at Diskussionen hurtig maatte stoppe, fordi der ikke var noget at svare fra den anden Side.

Da jeg forlod det meget vellykkede Møde, løb jeg i Udgangen paa den lille, elegante Grosserer Morhardt, hvem jeg kendte fra Væddeløbsbaner, Restauranter og smaa Bridgepartier hos fælles Venner. Jeg udtrykte min Forbauselse over at træffe ham her:

— Jeg vidste Dem ikke i Besiddelse af den Interesse, sagde jeg, og jeg troede, at naar De saa paa Kvinderne, var det fra ganske andre Synspunkter end Stemmerettens.

— Jeg véd ikke, svarede Gross. Morhardt, hvorfra De kan supponere enten det ene eller det andet om mit Syn paa Kvinderne, men siden det lader til at interessere Dem, saa gaa med mig hen i Angleterres Grill-room. Der er ingen paa denne Tid, og vi sidder saa rart for os selv, og saa skal jeg fortælle Dem en lille Oplevelse om, hvorledes jeg første Gang blev stillet Ansigt til Ansigt med Spørgsmaalet om Kvindernes Ligeberettigelse.

— Det maa være meget kort, for jeg skal op paa Bladet og skrive Referat.

— Det bliver ikke langt. Jeg hader lange Historier af Princip, ikke blot — som de fleste — naar det er andre, der fortæller dem.

Da Tjeneren havde bragt den lysegraa, perlemorsskinnende Kaviar, fortalte Morhardt:

— Kender De Begrebet *Ung Pige i Huset?* Naa, ikke! Det er noget, der grasserede hjemme hos mine Forældre. En Række virkelig nydelige unge Piger fra særdeles gode Hjem afløste i Aarenes Løb hinanden i denne Stilling. Hvad den bestod i, opdagede jeg aldrig. Det paagældende ulykkelige Individ var halvvejs Tjenestepige, halvvejs Herskab, chikaneret af de andre Tjenestefolk, fordi hun var bedre end de, og behandlet *de haut en bas* af det egentlige Herskab. Ikke af ond Vilje, men ganske naturligt, fordi det kom saadan. Hun læste lidt op for Mor, da hendes Øjne blev svage, dækkede Tebordet, hvad véd jeg? . . . Hertil føjede sig naturlig en anden Opave, da jeg voksede til. Hos disse unge Piger mødte jeg den første Forstaaelse af mine spirende Elskovslængsler, fandt jeg den første Vejledning. Efter nogle Forsøg, der kun resulterede i smilende Afvisning, fulgte den Tid, hvor jeg til min egen Forbavselse (den jeg forstod at skjule) saa, at jeg blev akcepteret og regnet for god.

Hvilke dejlige Eftermiddage og Aftener tilbragte jeg ikke, naar Far og Mor var i Selskab . . .

— Undskyld, afbrød jeg Grossererens Fortælling, Deres Barndomsminder er rørende, men jeg er bange for, at De forvilder Dem noget. De sagde, at De vilde fortælle mig en Historie, ikke, at De vilde prøve paa at gøre mig misundelig.

— Jeg kommer til Sagen, sagde Morhardt, og det hele er meget nemt fortalt. Det vil sige, maaske ikke saa nemt alligevel, men i alt Fald kort. De maa nu altsaa tænke Dem den yndigste af dem allesammen; en høj, blond ung Pige med et guldgult Haar. Naar hun løste det, kunde hun sidde paa det. Faderen var Skibskaptejn. Hvorfor fortæller jeg Dem denne idiotisk ligegyldige Omstændighed, at Faderen var Skibskaptejn, tilmed, naar De siger, at De har travlt? Jeg véd det ikke, men det kommer maaske af, at jeg en Gang besøgte Familien hjemme i en lille hyggelig Lejlighed paa Kristianshavn, hvor der hang en Fregat under Loftet og stod Konkylier ovenpaa alle de hvide Stykker paa Borde og Kommoder. Hvor var hun smuk! Og god og blid! Fordrede ikke det bitterste for sig selv. Og hendes Dør stod mig altid aaben . . . . .

Morhardt sank lidt hen i Minderne, og jeg nænnede ikke at forstyrre ham; saa fortsatte han:

— Far og Mor var altsaa i Selskab — som sædvanlig; vi to sad oppe i Dagligstuen med alle Lys tændt og en Flaske Madeira (af den med det gule Lak!) og Cigaretter. Jeg husker det tydeligt; hun sad paa mit Knæ med Armen om min Nakke og jeg kyssede hendes Hals og Bryst. Da skete der noget, der slog mit sejstenaarige Hjærte med Rædsel: Døren til Salen skubbes sagte til Side, og jeg ser min Fars alvorlige Whiskers og Guldbriller komme til Syne. Vognen med de Gamle var kommet hjem tidligere end ventet og var kørt ind i Gaarden, uden at vi havde hørt noget; vi var jo tilstrækkelig optaget af os selv. Jeg sad lamslaaet, medens Ansigtet igen forsvandt ganske stille, og jeg aandede allerede lettet, da der viste sig et nyt Syn i Døraabningen: min Moder i fuld Brokade med alle Familiediamanterne! Heller ikke hun sagde noget, saa blot paa os med et usigelig vemodigt Blik og blev borte igen.

Jeg skal ikke gennemgaa for Dem den stakkels Piges og mine egne Overvejelser og Kvaler, Formodninger og Gisninger, dybe Modløshed og korte Glimt af Haab. Maaske havde vi set fejl! Maaske var det en Drøm det hele. Nej, det havde jo været dem, begge to! Men de havde ingenting sagt! Hvorfor mon? Vilde de mon udpønse nogle særlig haarde og raffinerede Straffe? Naa, det bedste var vel at gaa i Seng . . .

Vi skiltes, og jeg sov længe. Jeg skulde i Skole Klokken ni den næste Dag og havde travlt, Studentereksamen rykkede forurolige nær. Jeg styrtede altsaa op af Sengen, gjorde det nødtørftige Toilette, man i den Alder kan nøjes med, og skyndte mig ned til Tebordet. Paa Vejen mødte jeg Pigebarnet med ophovnede, røde Øjne. I Forbifarten hviskede hun til mig, at hun var sagt op og skulde rejse samme Dag. „Hvad vil dog mine

Forældre sige," græd hun fortvivlet. Jeg kunde ikke trøste hende, samlede alt mit Mod og gik ind i Spisestuen, hvor Mor sad ved Sølv-Temaskinen og besvarede mit frygtsomme „God Morgen" med et sorgfuldt og alvorligt „God Morgen, min Dreng". Jeg mumlede noget om, at jeg vist maatte skynde mig, fordi det var blevet sent, slugte min Te, greb nogle tilfældige Skolebøger og styrtede afsted. Og jeg tilbragte nogle lumre Timer i Skolen. Pigen smidt paa Døren, hvad vilde der nu ikke ske med mig!!

Naa, Dagen gik jo og jeg kom hjem, klædte mig om som sædvanlig og mødte til Middag. Den unge Pige var borte. Far og Mor var lige alvorlige, men sagde ikke noget, jeg havde dog stadig Fornemmelsen af, at der maatte ske et eller andet. Det gjorde der ogsaa. Ved Desserten rømmede Far sig, saaledes som han gjorde ved de meget højtidelige Lejligheder, og sagde med samme Stemme, hvormed han plejede at byde sine Gæster Velkommen:

— Adolf, Mor og jeg har talt om, at Du vist sidder meget ene om Aftenen, og at det maaske ikke er saa godt for Dig. Vi skal nu igen ud i Aften, og derfor har vi ladet Tjeneren købe en Billet til Dig til andet Parket i det kongelige Teater. Mor Dig godt!

Jeg saa op. Far havde taget Mor i Haanden, og de saa begge paa mig med et kærligt Blik og rørte over deres gode Hjærter. Mor havde Taarer i Øjnene og hviskede:

— Vi vil jo begge to kun det bedste for vores egen Adolf!

— Gik De saa i det kongelige Teater om Aftenen, spurgte jeg, og hvad gav de?

— Er jeg for omstændelig, sagde Grosserer Morhardt, trætter jeg Dem? Undskyld! Jeg er forresten færdig. Men nu forstaar De altsaa, hvorfor jeg er Tilhænger af Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Han tømte sit Glas:

— Fru *Arenholt*, Fru *Munch* og de andre højtbegavede Damer har soleklar Ret. Kvinderne bør have Stemmeret! Tror De, det hjælper?

Vald. Koppel

Han: — Kom Emilie, nu vil vi gaa.
Hun: — Nej, lad os blive lidt, Udsigten her er saa herlig, jeg har endnu ikke set mig mæt paa den.
Han: — Saa bliv dog og se dig mæt, saa gaar jeg imidlertid ind i Restaurationen og spiser.

Medfølelse.

Hr. Petersen: — Aa, læg mere i Kakkelovnen, Augusta. Jeg læser just om en stakkels Vagabond, der er frossen ihjel.

Fruen: — Hvor skal vi tage hen i Sommer?
Herren: — Aa, du véd, at Tiderne er daarlige, og at Forretningen i det sidste Aar har givet Underskud —
Fruen (barsk, afbrydende): — Naa, ingen Udflugter!
Herren (lettet): — Ja, saa bliver vi altsaa hjemme.

Assessoren (til den Sigtede): — Jeg synes, jeg kender Deres Ansigt. Har jeg ikke en Gang før givet Dem Vand og Brød?

Sigtede: — Jo, Hr. Assessor, jeg har haft den Ære!

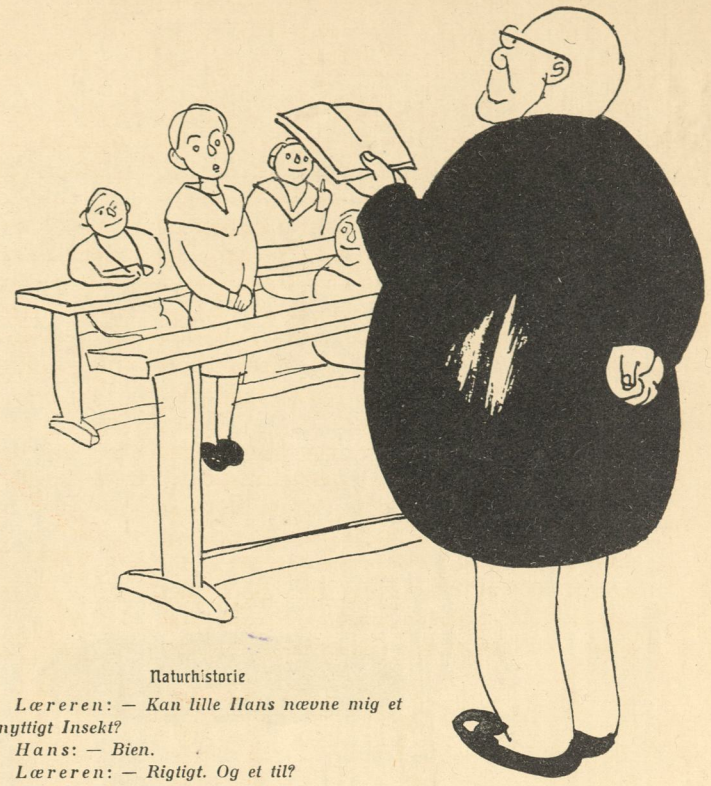

Naturhistorie

Læreren: — Kan lille Hans nævne mig et nyttigt Insekt?

Hans: — Bien.

Læreren: — Rigtigt. Og et til?

Hans: — Nødbremsen.

A.: — Naar Hansen bliver gift med den rige Petersens Datter, er der to Mennesker, der bliver lykkelige.

B.: — Tror du, de bliver lykkelige sammen?

A.: — Ja, hvem mener du? Jeg taler om hans Skræddер og hans Skomager.

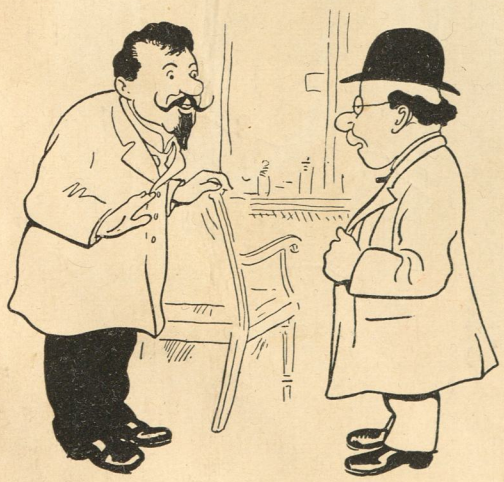

Herren (der er meget skaldet og kun har Haar i Nakken): — Jeg vil gerne klippes. Er det nødvendigt, at jeg tager min Overfrakke af?

Frisøren: — Aldeles ikke. Herren kan ogsaa godt beholde Hatten paa.

Ved Krudttaarnet.

Skildvagten: — Hvis de Herrer vil ryge her, maa de enten kaste Cigarerne bort eller gaa deres Vej.

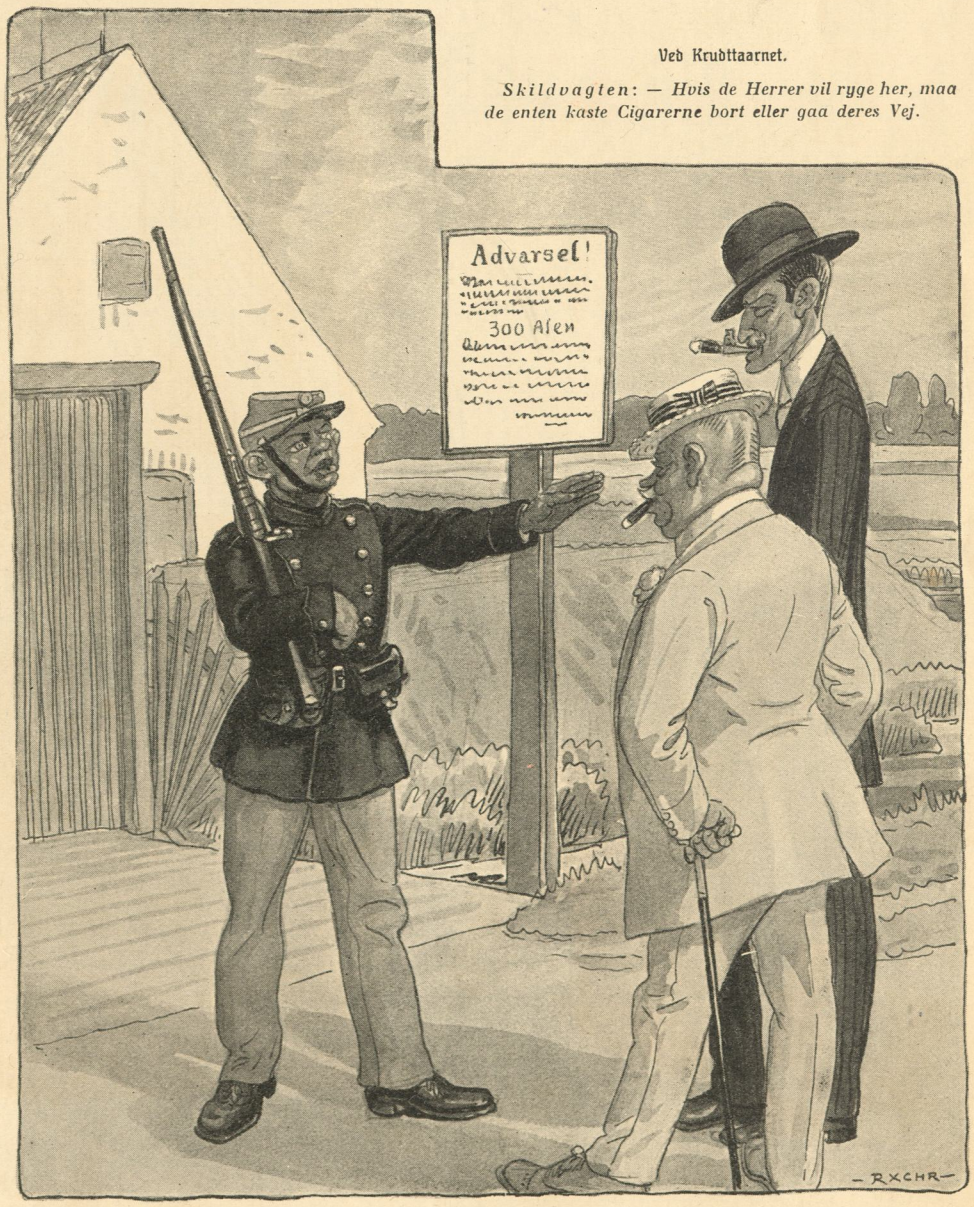

DEN MODERNE ASRA

Den moderne Asra

Længe stod den slanke Dame
lænet mod den strenge Søjle,
uudgrundelig og mystisk
som en Bog af Conan Doyle.

Længe laa den blege Yngling
i en anstrengt Attitude:
det er haardt, hvad man af denne
Flab til Brasch maa la' sig byde.

Indtil endelig den skønne
midt i en banal Romance
skifted Sind og allernaadigst
gav den knælende en Chance:

„Jeg vil vide om din Herkomst
— er du Høker eller Hertug —
om dit Væsen, dine Vaner,
sig mig, unge Mand, hvem er du?"

Og som Mahomed fra Yemen
fordum svared Sultanessen,
mælede den blege Yngling
(dog forblivende i Baissen):

„Hvad jeg ryger, hvad jeg drikker,
derom maa jeg, høje Dame,
være tavs, thi dette Hefte
er ej Stedet for Reklame.

Men mit Tøj er syet i London,
Trier er min Veksellerer,
og min Stamkafé er Wivel,
der hvor Tibbe dirigerer.

Men jeg beder: giv mig snarest
Deres naadige Instrukser —
thi hvis jeg skal vente længe,
faar jeg Knæ i mine Bukser."

Axel Meier

Beskedenhed.

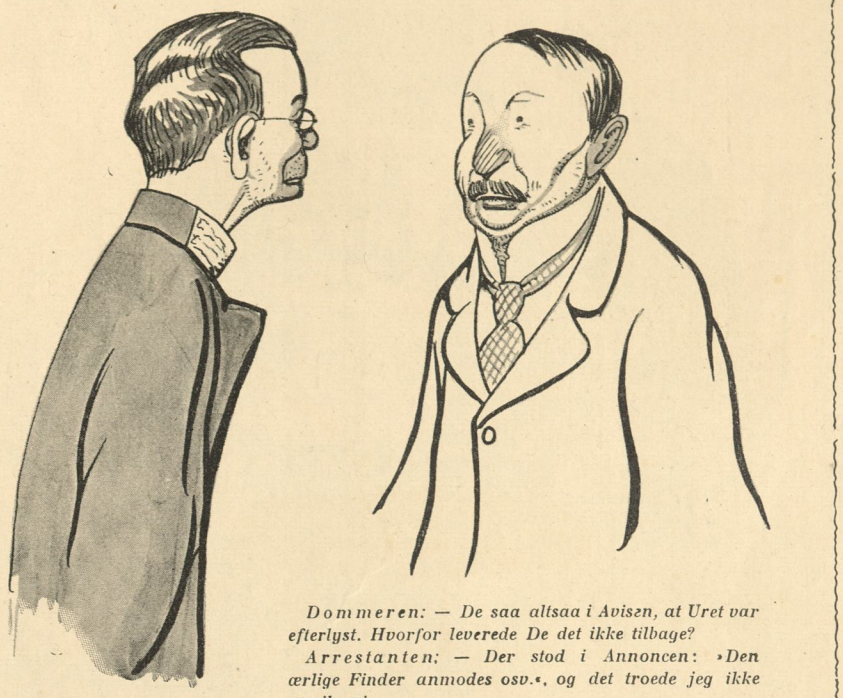

Dommeren: — De saa altsaa i Aviszn, at Uret var efterlyst. Hvorfor leverede De det ikke tilbage?
Arrestanten: — Der stod i Annoncen: »Den ærlige Finder anmodes osv.«, og det troede jeg ikke angik mig.

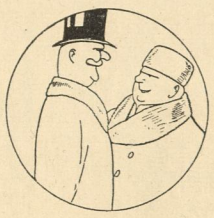

— Jeg synes snart, at Fransk-mændene i Marokko skulde vise, at de er Karl for deres Hat.
— Undskyld . . . Fez, om jeg maa be'!

— Nu gaar det vist Petersen bedre.
— Hvoraf slutter De det?
— Jo, man kan ikke mere sige alt mu-ligt til ham, uden han bliver fornærmet.

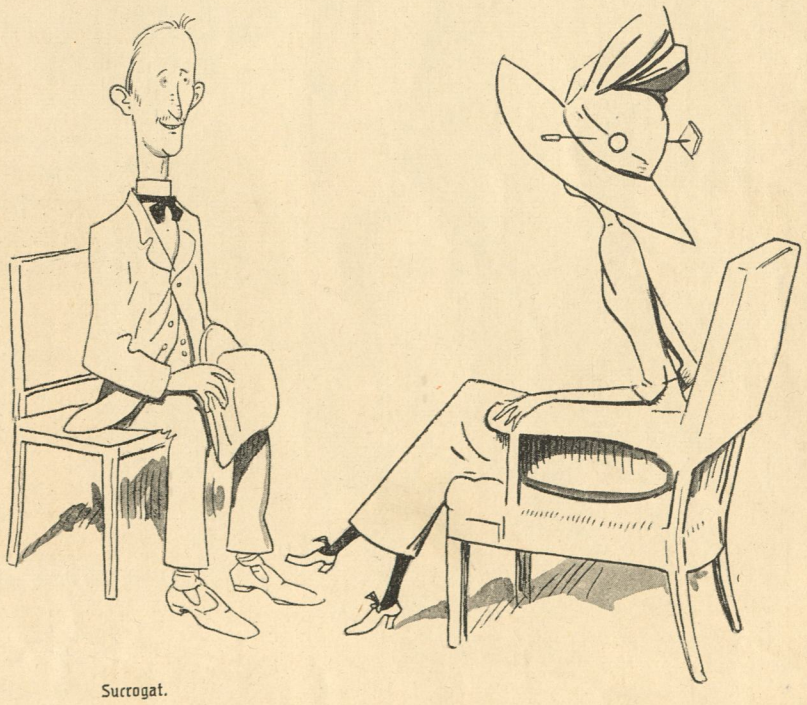

Sucrogat.

— Rejser De aldrig, Hr. Petersen?
— Nej, det har jeg ikke Raad til. Men en Gang imellem, naar Berliner-Ekspressen skal gaa, tager jeg mig en Perronbillet!

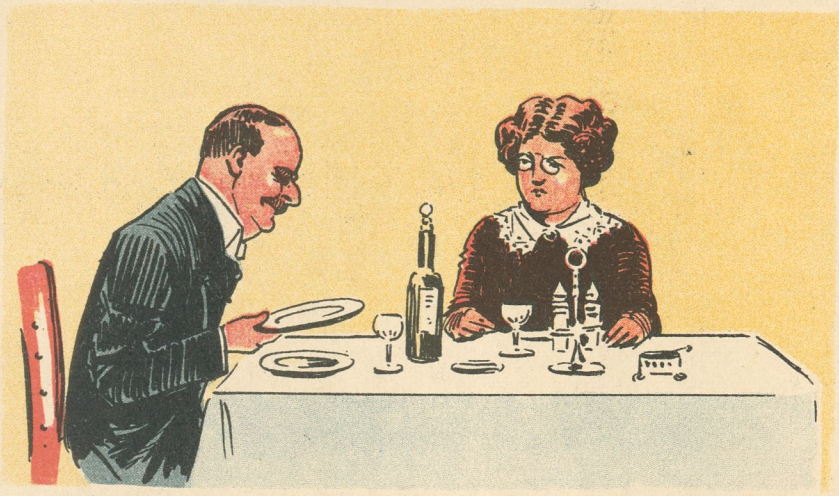

Ved Middagsbordet.

Han (Politimand): — Du har nok faaet en ny Pige i Dag, Emilie?
Hun: — Ja. Hvoraf ved du allerede det?
Han: — Nyt Fingeraftryk paa Tallerkenen.

Manden (der forærer sin fattige Ven et aflagt Jakkesæt): — Jeg vil sige dig, det er et udmærket Stof! Jeg har selv i sin Tid givet 98 Kr. for Dragten.
Vennen: — Aa, tag og laan mig 2 Kr.! Saa bliver det akkurat 100, jeg skylder dig!

Paa Karnevallet ud paa Morgenstunden.

En Pjerrot (til en Domino): — Du skal se, imorgen bliver du nok klogere.
Domino: — Hvad mener De med det? Jeg er klog nok.
Pjerrot: — Nej, kære Domino, iaften er du dum endnu.

A.: — Har du set i Bladet, at man snart kan opleve den første Kamp mellen Aëroplaner?
B.: — Det bliver vist næppe til noget: det bliver saamænd kun et Slag i Luften!

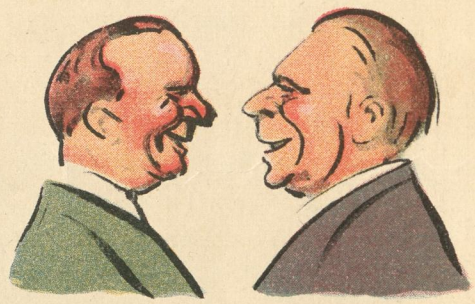

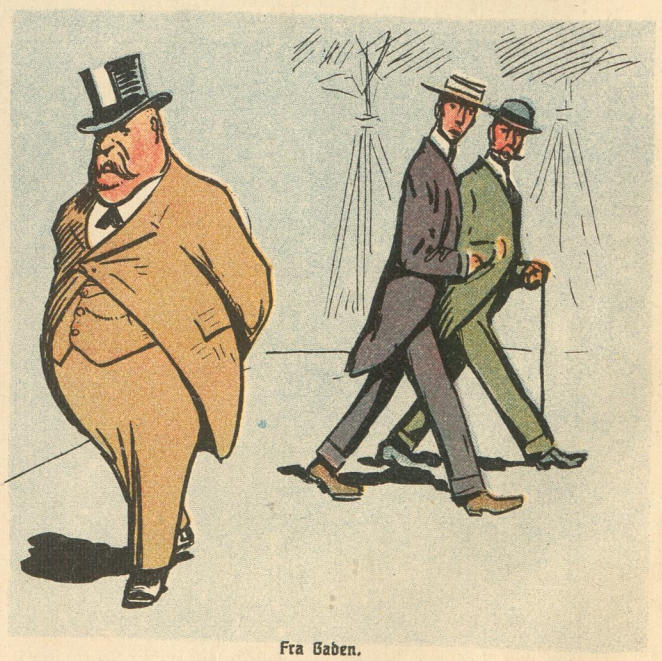

Fra Baden.

A.: — Der gaar Petersen! Tænk, da han i sin Tid kom her til Byen, ejede han ikke Skjorten paa Kroppen, og nu har han over en Million!
B. (forbavset): — Men Gud dog, hvad vil han med alle de Skjorter!

Ti Aar efter

Dramatisk Situation.

Paa et stort Bal, hvor mange fine Folk er til Stede, møder fhv. Løjtnant Josef Generalinden Fru Potifar. Det er ti Aar efter den bekendte fatale Affære i Hr. Potifars Hjem, den Affære, der skaffede Josef af med hans Løjtnantsepauletter, saa han maatte gaa i Landflygtighed til Sydafrika.

Fru Potifar:

Vil De slet ikke tale med mig, Josef? De ser saa skummel ud. Kom, lad os sætte os i dette Kabinet — der er ingen, der ser os. Tag Plads, Josef . . .

Josef:

Tak, Fru Potifar!

Fru Potifar:

Kan De glemme alt det onde, jeg gjorde Dem? Og kan De tilgive? For det var jo mig og ikke andre end mig, der var Skyld i det Hele . . . Hvor De er blevet smuk i de to Aar, Josef. Og mandig . . .

Josef (smiler):

Synes De? Ak ja, Tiden gaar jo, Fru Potifar. Og Deres Mand, hvordan har han det?

Fru Potifar:

Ak min Mand, Josef! Naa, det taler vi ikke om. Hovedsagen er, at De tilgiver mig min Brøde. For det var jo mig alligevel, ikke sandt?

Josef:

Jo, oprigtig talt . . . og jeg blev meget forbavset over Dem, Frue.

Fru Potifar:

Jeg blev saa rasende. Der er visse Ting, vi Kvinder ikke taaler, Josef. Jeg følte mig krænket, vil jeg sige Dem, ydmyget og saa elendig bagefter . . . og da De flygtede fra mig, syntes jeg ovenikøbet, der var et ækelt ironisk Smil paa Deres Læber.

Josef:

Det kan jeg ikke tro, Fru Potifar. Det kan jeg ikke . . . Ak, hvor De tog fejl af mig! Det var meget skæbnesvangert . . . men det er der jo ikke noget at sige til nu.

Fru Potifar:

Jo, fortæl mig, hvad De mener?

Josef:

Jeg elskede Dem saa inderligt . . . jeg tilbad Dem . . . De var for mig Jordens dejligste Kvinde, den mest attraaværdige . . .

Fru Potifar:

Det kunde jeg skam ikke mærke noget til.

Josef:

Trods al Deres Erfaring, Fru Potifar, forstod De dog ikke den lille Josef. Tror De nogensinde, jeg har været moralsk anlagt? Tror De, jeg gjorde mig moralske Skrupler, da Verdens dejligste Kvinde strakte sine Arme ud imod mig . . .

Fru Potifar (i største Forbavselse):

Hvad var der da i Vejen med Dem, Josef?

Josef:

Jeg har tit gaaet nede i Afrika og tænkt, at jeg engang skulde forklare Dem det Hele, hvis jeg saa' Dem . . . Men det er saa svært at tale om for en Mand . . . Maa jeg skænke Dem et Glas Skum, Fru Potifar?

Fru Potifar (drikker med ham):

Skaal, Josef . . . Men fortæl saa.

Josef (tager en stor Slurk):

De var slet ikke saa erfaren, Fru Potifar. De var ikke saa klog, som Deres Omgivelser sagde. Ellers vilde De have kunnet se, at jeg var paa Kogepunktet af Forelskelse, og at jeg intet i Verden attraaede mere end at tage Dem i mine Arme . . . men da De saa . . .

Fru Potifar:

Naa . . .?

Josef:

Da De den Dag, De véd . . . den skæbnesvangre i det røde Værelse, da De sad paa den tyrkiske Divan med Silketæppet ogsaavidere ogsaavidere, da blev jeg saa . . . saa febrilsk jeg; siger Dem, jeg rystede over hele min Krop . . . aa, det var skrækkeligt . . . og De var saa smuk, saa smuk . . . Kan De tænke Dem en Skuespiller staa foran ét af sit Livs store Maal som Debutant paa det store Teater . . . Tæppet gaar op . . . Men pludselig glemmer han sin Rolle, han staar et Øjeblik lammet og styrter saa rædselslagen ud af Scenen . . . væk . . . hjem . . . alene . . .

(Lille Pavse, Fru Potifar skænker i Josefs Glas og fører det til hans Læber; saa tager hun hans Haand og kærtegner den mildt.)

Fru Potifar:

Man bliver jo ældre, Josef . . . og man lærer meget af sine Skuffelser og saa forstaar man meget, som man ikke forstod, da man var ung og hidsig . . .

Josef:

Ja, Fru Potifar . . . Heller end at skrige paa Generalen, skulde De have klappet mig paa Kinden . . .

Fru Potifar (efter en lille Pavse):

Der kommer nogen . . . lad os skilles . . . Josef, kom i Morgen Eftermiddag og drik The hos mig . . . vil De?

Josef (kysser hendes hvide Haand inderligt):

Fru Potifar!

Fru Potifar:

Saa skal jeg maaske klappe Dem paa Kinden.

(De skilles og Tæppet falder.)

Julius Magnussen

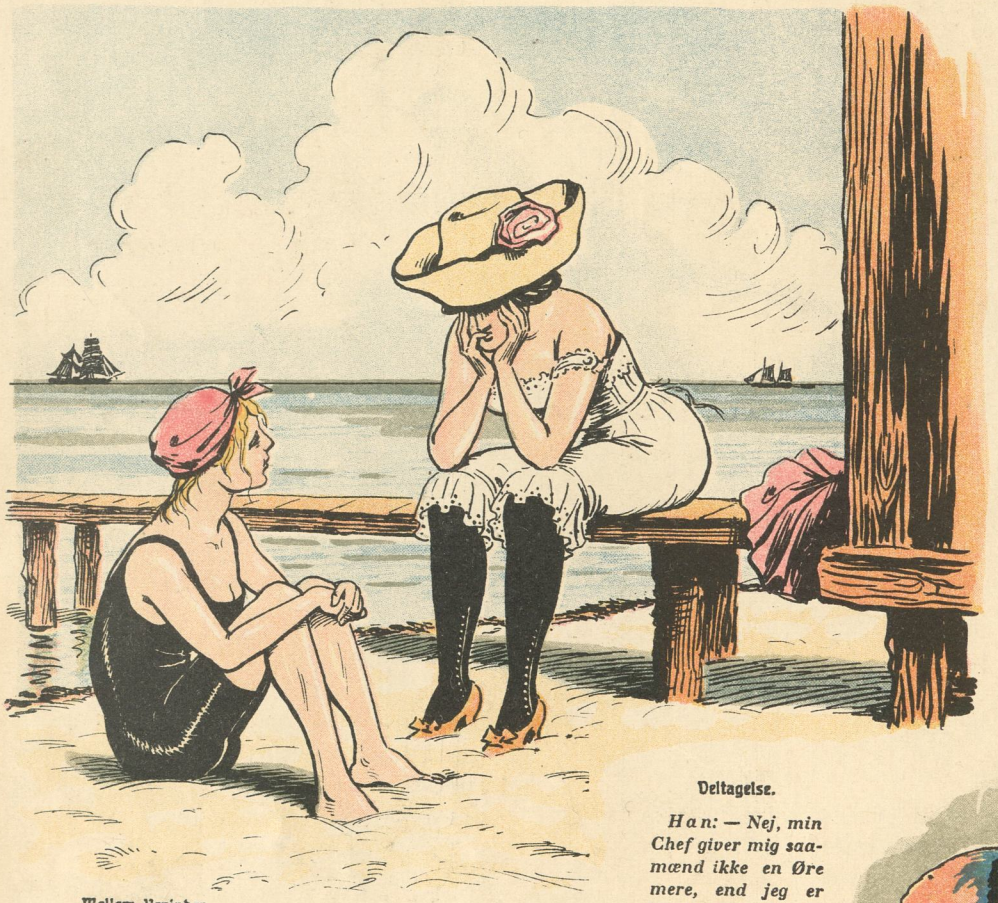

Mellem Veninder.

— Har du oplevet nogen Roman i Sommer?
— Nej, kun to smaa Noveller.

Han var ikke sikker paa det.

Faderen (der besøger sin Søn Studenten): — Der er vist Morgensol her paa dit Værelse?
Sønnen: — Ja, det synes jeg, at min Værtinde en Gang har fortalt mig.

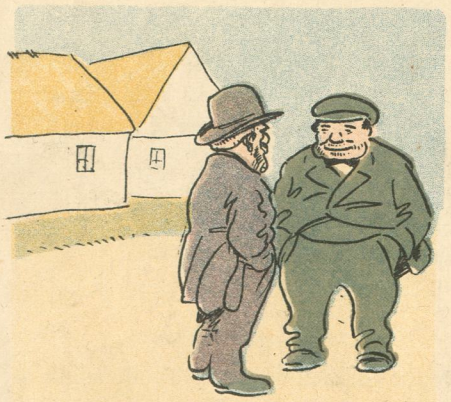

A.: — Jeg hører, at din Ejendom brændte fuldstændig ned igaar.
B.: — Ja, men jeg tjente dog et Par Tusind ved Assurancen.
A: — Ja, saa var det jo ingen ilde Brand!

Deltagelse.

Han: — Nej, min Chef giver mig saamænd ikke en Øre mere, end jeg er værd.
Hun: — Stakkel! Hvor kan De slaa Dem igennem med saa lidt?

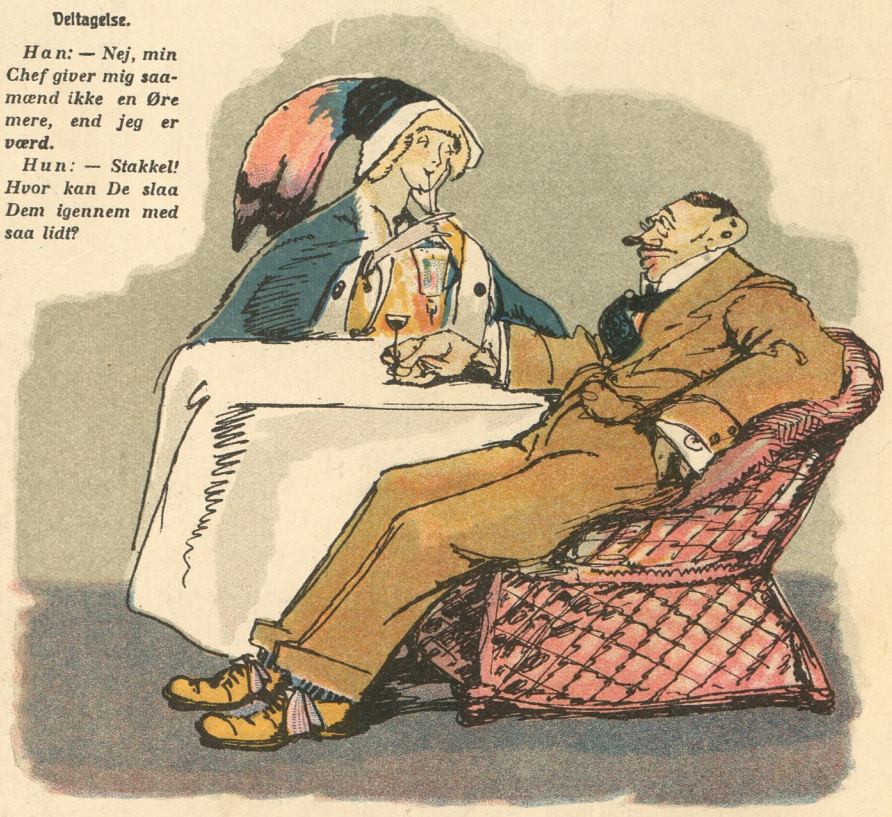

Troligt nok.

Professoren (til en ung Student): — *Hvad er Deres Navn?*
Studenten: — *Petersen*
Professoren (eftertænksomt): — *Petersen? Det forekommer mig, at jeg har hørt det Navn før.*

Paa Svømmeskolen.

Sergenten: — *Slug ikke saa meget Vand, naar De svømmer, 87. De andre skal ogsaa have noget at svømme i.*

Assessoren: — *De er beskyldt for at have stjaalet en Cykle paa en Trappegang. Hvor kunde det falde Dem ind?*
Arrestanten: — *Jo, der stod paa en Plakat: Cykler fjernes uden Ansvar.*

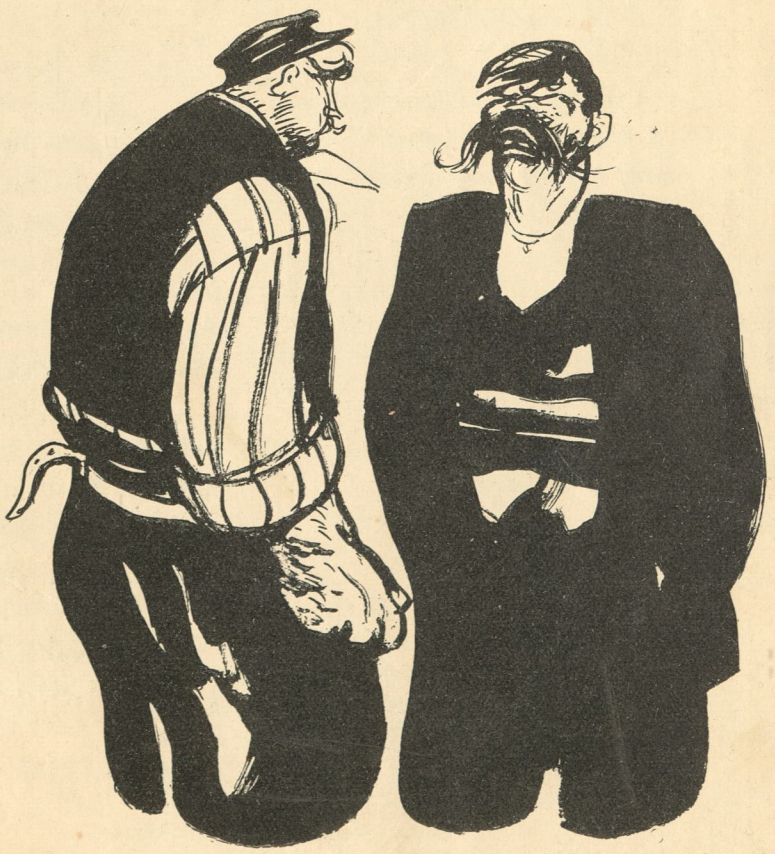

I Blodkoppen.

Stoffer: — *Hvad har du faaet til Frokost Jeppe?*
Jeppe: — *Jo, ser du, jeg er Vegetarianer.*
Stoffer: — *Naa, men hvad fik du da?*
Jeppe: — *Naturligvis Kornbrændevin.*

En Hverdagshistorie

Imellem Kringler, Mandelstænger, Boller
staar Petra rød og hvid og varm.
Hun glatter Bluselivets Folder
stramt om den runde, fulde Barm.
Hun synger om sin Hjertenskære,
hun véd nok, hvordan det skal være:

Med Sporerne og Sværdet
han springer over Gærdet,
paa Haand han hende kysser
og hvisker hendes Navn;
mens Rosens Blade drysser,
hun synker i hans Favn.

Imellem Mandelstænger, Boller, Kringler
staar Petra dér den Dag i Dag,
og Klokken til Butiken dingler
sin Takt til Petras Hjertes Slag.
Hun tænker paa sin Hjertenskære;
men hvordan skulde helst han være?

Hun opgav ham ved Gærdet,
med Sporerne og Sværdet,
de gyldne Buksestriber —
ja, selv Moustachen smuk.
For Petra nu det kniber,
hun orker kun — et Suk.

Imellem Boller, Kringler, Mandelstænger
vi møder Petra snart igen;
men nu er Visen ikke længer
om Ridderen med Sværd ved Lænd.
Hun synger om sin Hjertenskære,
hun véd nok, hvordan det skal være:

En Løjtnant flot og fikset
og med Moustachen vikset,
med gyldne Buksestriber
og Slæbesabel paa;
med ham, De vel begriber,
vil hun paa Strøget gaa.

Imellem Sæbe, Svesker og Rosiner
staar Peter, Urtekræmmersvend,
reelt og løfterigt han griner
til Brødbutikkens Jomfru hen.
Han pifter til sin Hjertenskære,
han véd, at det skal Petra være!

I Spring fra Sæbebøtten
— i Lommen 3 til sytten
og ekstra lidt Kontanter —
han flyver mod sit Savn!
Og Petra Barmen planter
i Peters brede Favn!

Georg Nygaard

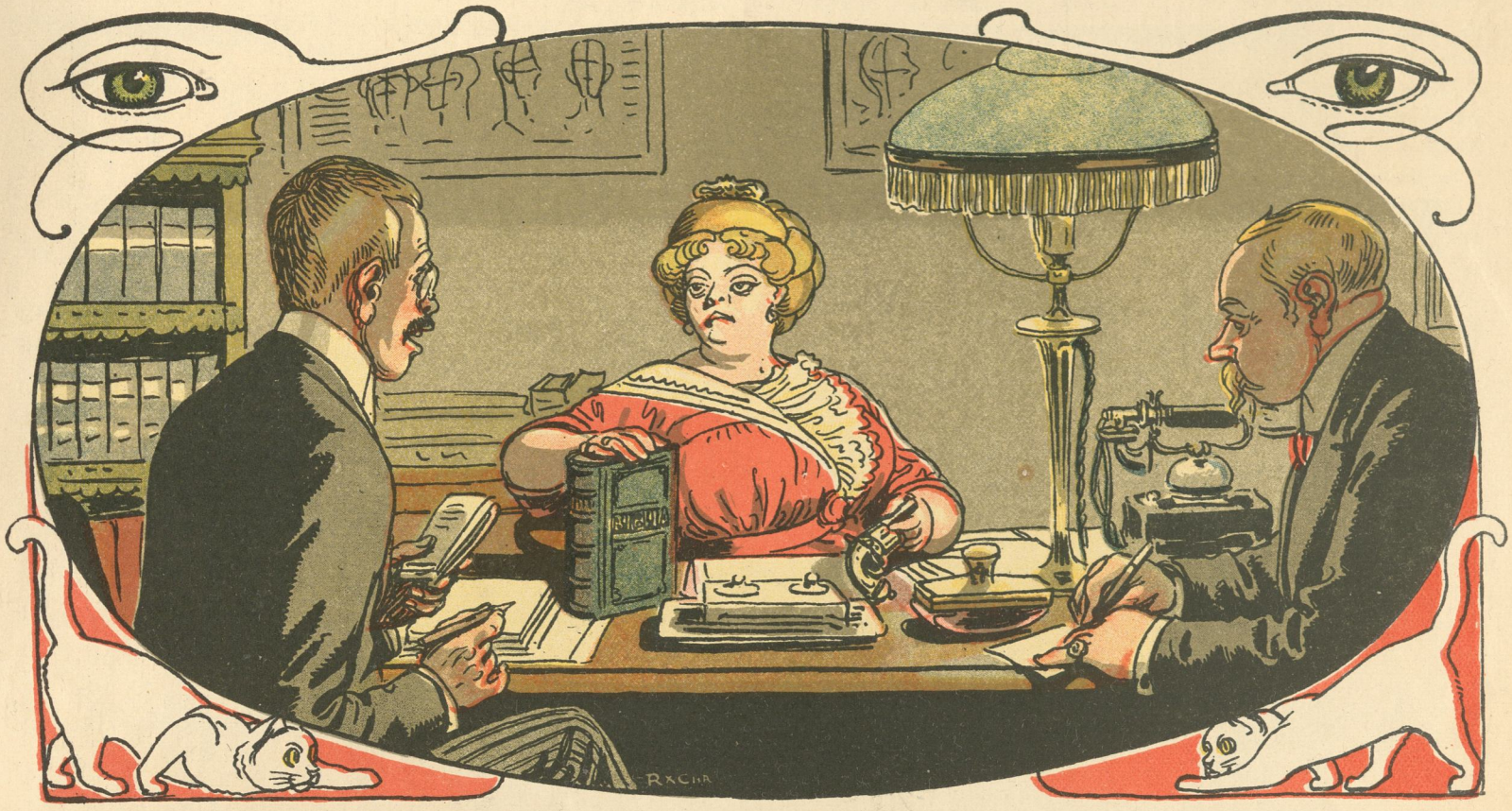

Jeg sværger —!

En uniformeret *boy* smækkede Døren op, og jeg saa ind i Skæret af en grøn Lampe. Bag mig — i det forreste Kontor — hamrede de to Maskinskrivedamer dobbelt kraftigt i Tasterne for at bibringe Chefen Indtrykket af Flid.

Fru *Amanda Jensen* gav Audiens over et Arbejdsbord, der i Størrelse konkurrerede med dem, fremragende Ministerpræsidenter anvender paa Fotografi. Hendes Ordvalg var saa udsøgt fornemt, at man forstod, det endnu havde Nyhedens Interesse for hende. Dog var sikkert Krøllerne af endnu nyere Dato.

En Journalist er udsat for meget. Det forekom mig pludselig, at jeg havde set dette graablege Ansigt før . . . men da var Lampen rød, og *Strøgets* Automobiler tudede ikke lige under hendes Vinduer.

— Jeg har modtaget Deres Brev, sagde Fru Jensen og legede lidt med en blank *Browning*, der i Iscenesættelsen fungerede som Brevpresser. Og jeg har i det hele og store ikke noget at indvende mod Planen.

— De forstaar, Frue: Detektivbureauerne er jo højst aktuelle, og det maa være i Deres egen Interesse, at Virksomheden belyses en Smule. Selvfølgelig garanterer jeg den yderste Diskretion . . .

— Godt! Jeg er smart nok til at indse Reklamen deri. Kan De tiltræde straks?

— Hvis jeg maa benytte Deres Telefon.

Jeg ringede min Kone op og meddelte hende, at hun ikke skulde vente mig hjem inat. Jeg var ude for Bladet . . . Detektivbureauets Indehaverske kunde formodentlig af mine mange Forklaringer gætte sig til den kærlige Bekymring hinsides Centralen, thi da jeg lagde Røret, sagde hun, og et fordums Tonefald gjorde sig pludselig fri af den i Længden saa anstrengende Dannelse:

— Slemme Mand, der saadan brænder den a' . . .

Jeg svarede en Smule formelt:

— Kære Frue, en Journalist har intet Privatliv.

* * *

Min *partner* kom til at hedde *Lodvigsen* med *o*. Det var en pæn Mand med Villa i Sundbyerne og tre Børn i Betalingsskole. Jeg blev hurtig indviet i hele hans Privatliv — ogsaa den lille Pige, han besøgte hver Onsdag paa Nørrebro — han lignede alt andet end en Sherlock Holmes, var aaben og blond og med hængende Overskæg.

Fru Amanda Jensen, vor Chef, bød os være parat til at notere. Jeg forsøgte et Smil, fordi hun tog mig saa alvorligt i min nye Virksomhed for en Nat: Detektivens, men hun forblev værdig.

— De har ønsket, sagde hun, at forsøge Dem paa vort Felt. *Well!* Jeg vil betro Dem en Sag af de mest dagligdags, en Observation. Fru *M.* i Kerteminde har ønsket sin Mands Københavnsrejser mere detaillerede, end han selv er tilbøjelig til. Maa jeg bede Dem skrive Signalementet: Middelhøj, ca. 35 Aar, brunt Haar, graatærnet Jakkedress, Regnfrakke . . .

Hans officielle Adresse er Missionshotellet. Udførlige Oplysninger ønskes.

Dem, min Herre — Fruen vendte sig mod mig — maa jeg besvære med en lille Formalitet. Jeg tager altid mine Folk i Ed. Sværg, at De ikke til noget Menneske, under nogen Omstændighed, vil røbe de Navne, De inat eventuelt stilles overfor. Sværg ved den hellige Skrift . . .

Hun skød en imponerende Foliant over Bordet. Paa Maroquinbindet lyste Ordet *Biblia* i Guld. Bogen havde næppe nogensinde været aabnet — den var et Rekvisit saavel som Lovsamlingerne og de store Plancher med Bertillons System. Men Etiketten virkede stemningsfuldt, omtrent som et *Udvortes* paa en Medicinflaske.

Et Øjeblik generede jeg mig. Men Artiklen *skulde* jo skrives.

— Jeg sværger!

* * *

Hr. Lodvigsen og jeg tilbragte to Timer i en Port i Løngangsstræde, ventende paa det brune Haar, det graatærnede Jakkesæt og Regnfrakken. Omsider indtraf denne Konstellation, suppleret med en Haandtaske, og vi fulgte den i Automobil ud ad Vesterbro.

Besynderligt nok drejede den forfulgte netop ind ad den Sidevej, hvor jeg selv har mit Hjem, og endnu mærkeligere standsede Automobilet lige udenfor mit Nummer.

Vi holdt lidt derfra, og Hr. Lodvigsen listede sig efter Manden op i Huset. Jeg sad spændt tilbage . . .

— Tredie Sal! sagde han, da han kom igen.

— Højre eller Venstre? spurgte jeg tilkæmpet rolig.

— Til Venstre . . . men han la'er jo forøvrigt Køretøjet vente.

Fru M.'s Mand steg atter ind i sit Automobil, nu sammen med en Dame. Aa, denne Hat med den hvide Esprit . . . Regningen paa den kom netop imorges.

Parret tilbragte det meste af Aftenen paa en rolig Kafé, mens Hr. Lodvigsen og jeg gik udenfor i Regnvejret. Han fortalte mig om den lille paa Nørrebro, et yndigt Væsen . . .

Jeg modsagde ham ikke. Mit Hovede rummede kun én Tanke:

Sagfører M. i Kerteminde . . . hvem er Sagfører M.? Og *jeg*, der som Journalist nyder Ry for at have Personalkendskab!

* * *

Ved Midnat standsede to Automobiler udenfor et afsides, fromt Hotel. Hr. Lodvigsen gabede og sagde:

— Følg nu *De* efter . . .

Jeg bad bønligt for mig, og Hr. Lodvigsen var da godmodig nok til at gaa med ind og konstatere, at Portier'en paa Tavlen ud for Nr. 23 kradsede: Hr. og Fru *A.*, Holbæk.

— Kan vi faa Nr. 24, det Værelse plejer jeg at have? sagde min Ledsager, og til mig vrissede han illuderende vredt:

— Det er sgu *Din* Skyld, dette her . . . Du véd jo dog, at sidste Tog gaar 12,5, og det venter nu engang ikke paa Din evindelige sidste Sjus.

Hvor gerne vilde jeg ikke være løbet fra det hele! Men en Detektiv forlader ikke sin Post, før han afløses, og som Detektiv øjnede jeg ikke foreløbig Afløsning. Hr. Lodvigsen lagde Øret mod Væggen ind til Nr. 23, og gav sig derpaa til at affatte den meget detaillerede Rapport, der gennem vor Chef skulde tilstilles Fru M. i Kerteminde.

* * *

Da jeg næste Morgen vendte hjem, traf jeg min Kone ved Havregrøden og de blødkogte Æg.

— Havde Du Held med Din Opgave? spurgte hun.

— Baade ja og nej. Stoffet er lidt difficilt . . .

Jeg forbandede indvendig Fru Amanda Jensen og hendes *Biblia*.

— Er der nogen Breve?

— Et Kort til mig.

— Fra hvem?

— Læs det selv, min Ven.

Jeg læste paa et idyllisk Prospekt af Kerteminde Hovedgade:

> En lille Hilsen med Tak for alle glade Sommerminder. Min Mand rejser idag til København, saa jeg sidder Enke. Faar han Tid, besøger han Dem maaske og overbringer en mundtlig Hilsen.
>
> Deres
>
> *Carla M.*

— Hvem er Fru M.?

— Traf Du hende ikke selv i Hornbæk . . . naa ikke! Ja, hun er ellers gift med en Sagfører, som ogsaa var med i Sommer. De tog sig smukt af mig, mens Du morede Dig i Byen.

— Morede . . .?

— Ja, Hornbæk, ved Du, er jo dog kun til for at skaffe Koner af Vejen . . . skal vi forresten ikke bede Sagføreren til en Bridge, hvis han gør Visit. Eventuelt med Olsens!

— Værs'go', *jeg* faar bare ikke Tid til at træffe ham.

— Du er da heller aldrig mere hjemme.

— Kære, en Journalist *har* intet Privatliv.

Henry Hellssen

— Hvorfor staar mon Taleren og øvler saadan i det?
— Det er, fordi han mangler Pære.

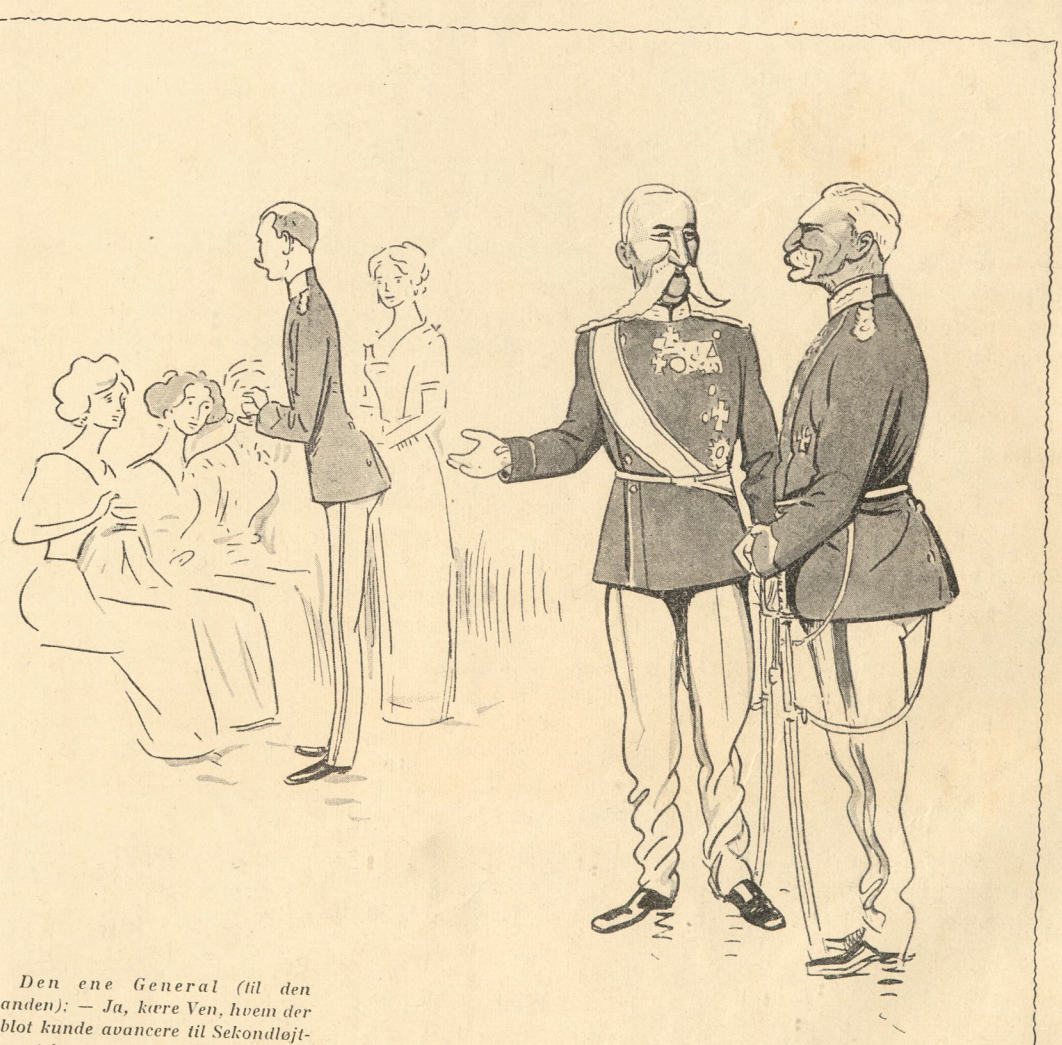

Den ene General (til den anden): — Ja, kære Ven, hvem der blot kunde avancere til Sekondløjtnant igen.

Ved Kaffen

Kay Bruen forsyner sig hurtigt med to Kopper Kaffe og følger efter Frøken *Betty*.

De to har forpagtet en Bænk i Skygge af en Pil. Gennem dens nedhængende Grene har man Udsigt til Strandhotellets grønne Plæne, den glasflimrende Veranda og alt levende, som dèr færdes, mens man selv kun skimtes.

— De er trofast —

— Næh, synes De virkelig —

Hun har lagt sig tilbage i Bænken, lidt ugidelig efter Middagen. En tynd Solstrime lister sig gennem Træets Krone og spiller i det lyse Haar.

Han bliver et Øjeblik staaende med en Kop i hver Haand. Ubehjælpsom, som kun en Mand kan være.

— Giv mig dog min Kaffe, og sæt Dem dog ned. De ser jo ud som en Tjener, som De staar der. —

Hun tager Koppen:

— Tak. Lagde De Mærke til *Vikki Lindhagen* i Dag ved Bordet? Det skal være Solen, der har brændt hende de to røde og blaa Pletter paa Halsen. Hun er nu sød. Og ikke kedelig.

— Hvor De dog altid slænger Dem paa denne Methusalems-Bænk. Det ender med, at den gaar i Stykker.

— Ja, og De falder ned — tro De mig, jeg skulde hjælpe Dem forsigtigt og omsorgsfuldt paa Benene igen —

— Asch — jeg kom saamænd nok paa Benene igen uden Deres Hjælp.

Frøken *Bettys* Interesse tages fangen af et Par tykke Damer, der vralter over Plænen.

Han siger familiært:

— Gud ved, hvor Tanterne skal hen nu? —

— Herregud, op at sove naturligvis. Spise og drikke og sove. Spise og drikke og sove. —

Hendes Mund er spodsk, og hun skyder foragteligt det spæde Ungpigebryst ud.

— De er for Resten glemsom i Dag —

— Aah, pardon —

Han tager Cigaretetuiet frem. De sidste Dage har han tilladt sig at tænde ogsaa hendes Cigaret og saa sætte den i hendes Mund med de hvide Tænder. Det er som Forsmagen paa et Kys.

Hun tager det som den naturligste Bekvemlighed.

— Bevar mig vel — hvor den Etatsraadinde spiser. Pris De Dem lykkelig, at De ikke sidder oppe ved Siden af mig. Hun stopper sig og smasker. Tyskerne er forøvrigt heller ikke appetitvækkende. De sluger, ved Gud, Hotellets Knive.

— Ja, jeg flytter nu op ved den Ende af Bordet alligevel —

— Saah — det gør De —

Han faar et lille Glimt af sammenknebne Øjne.

Saa siger hun, idet hun sætter Cigaretten drengeagtigt op i den ene Mundvig:

— Sig mig, kender De *Vikkis* Fætter — Juristen — Han skal være saa frygtelig —

— Synes De, han er dum —

Hun ler:

— Ikke dum — De ved godt, hvad jeg mener — saadan —

Den lille solbrændte Haand gør en Bevægelse, der skal udtrykke Vildskab og Umoralitet.

Saa tier hun stille et Øjeblik og lader ham nyde hendes korte Profil med den lille Næse og den smukke Hage. Hun leger med den hvide Sko ude paa Taaspidsen. Han ønsker, at Skoen vil falde; for saa vil han galant sætte den paa og samtidig røve et Kys, Strømpen slutter saa tæt, Huden skinner matgylden igennem.

Men hun taber ingen Sko. Ser det saadan ud, og han hurtigt bøjer sig frem, smiler hun drillende.

Den korte Kjole tillader Anklen at komme til sin Ret. *Betty Søgaard* har en meget tynd og slank Ankel. Og hun ved selv om dens „engelske“ Skønhed.

— Ved De, hvad jeg tænker paa? —

— Ja, at De har en meget smuk Ankel —

— Asch. Nej, at De egentlig er kedelig —

— Det var trist —

— Ja — for Dem —

— Altid? —

— Altid! —

Han stiller Kaffekopperne omhyggeligt fra sig og nærmer sig:

— Frøken *Betty* —

Frøken *Betty* værdiger ham intet Svar.

— Frøken *Betty*, lad mig saa være kedelig — jeg kan jo ikke gøre for det. Ak, om jeg var Vorherre. Men jeg har andre Egenskaber, som jeg tror, De vil sætte Pris paa, naar De lærer dem at kende —

— Da plejer De saamænd ellers ikke at sætte Deres Lys under en Skæppe. De gør mig helt nysgerrig —

De ser paa hinanden og ler.

Han fritter:

— Og forventningsfuld? —

Hun nikker.

— Frøken *Betty* —

— Ja —

— Kan De se den store, graa, støvdækkede Busk dèr (han peger). Den er uigennemsigtig. Det er en kendt og prøvet Sag her paa Hotellet —

Hun nikker igen.

— Nu gaar vi to en lille Tur rundt i Haven, og tilfældig kommer vi bag den Busk — —

De naar meget hurtigt bag Busken.

— Hvad nu? siger hun med uskyldige Øjne.

Men han lægger Armene om hendes spæde Liv. Pludselig slynger hun saa Armene om hans Hals og hænger ved hans Mund som en slank og smidig Ilder . . .

Saa sætter de sig ned i Græsset; men de bliver stadig i Skærm af Busken.

Mellem to Kys siger hun, idet hun lægger Hovedet lidt tilbage og ser paa ham med lykkelige Øjne:

— Gud — hvor jeg har kedet mig — lige til dette Øjeblik —

Han kysser hende igen:

— Herregud — har her været saa slemt hele Tiden?

Hun trykker sig tæt ind til ham:

— Ja — siden *Eyvind Horst* rejste — —

Harald Raage

Fortalelse mellem Veninder.

— Tænk, jeg hører, at den stakkels Clara snart skal giftes med Hansen!

— Ja, der er saamænd allerede bleven bedt for hende to Gange i Kirken.

— Frue, De bliver stadig yngre.
— Aa, saa gammel er jeg heller ikke; jeg kan godt taale at blive ældre.

Han: — Du bryder dig slet ikke mere om mig. Du kysser mig kun, naar du vil have Penge.
Hun: — Er det maaske ikke ofte nok?

— Næ, er De blevet forlovet? Hvad er Deres Kæreste?
— Hans Broder er Løjtnant.

Damen: — Den Hattefjer der er for tarvelig, har De ikke noget, der kan stikke rigtig i Øjnene?
Ekspeditricen: — Jo, saa har vi nogle moderne Haftenaale.

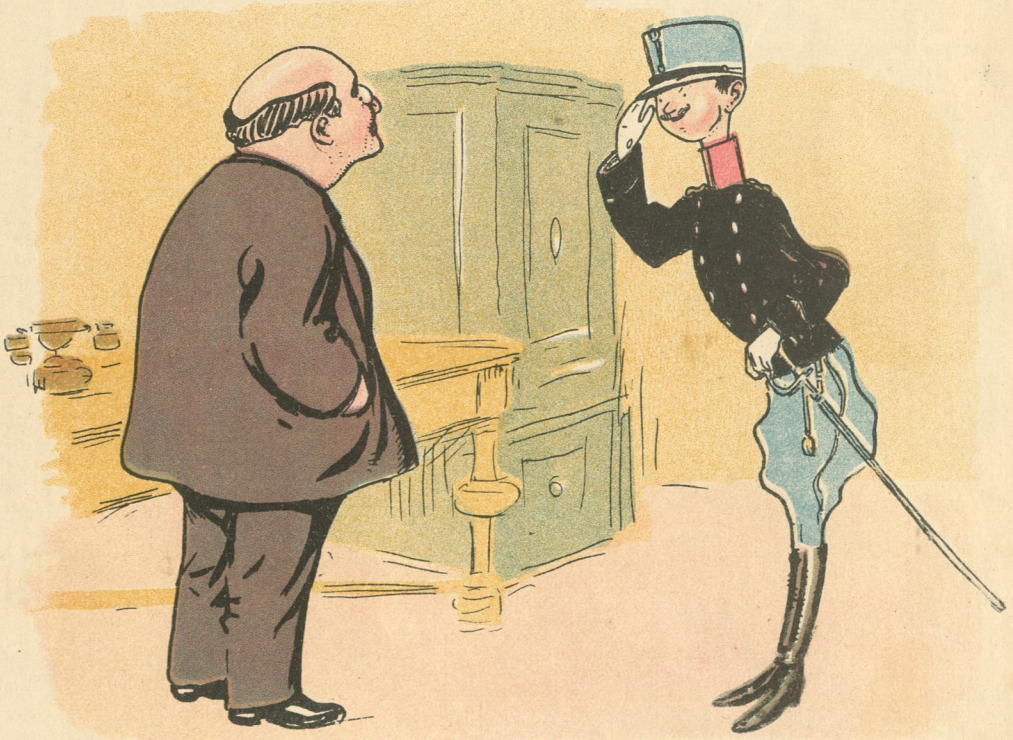

Frieren, (der præsenterer sig for den Elskedes Fader): — Jeg er Grøn, Sekondløjtnant i — —«
Faderen (barsk): — Det ser jeg, og Deres Navn?

Mellem Artister.

— Er Verona lykkelig med sit Slangemenneske.
— Absolut! Hun kan vikle ham om en Finger.

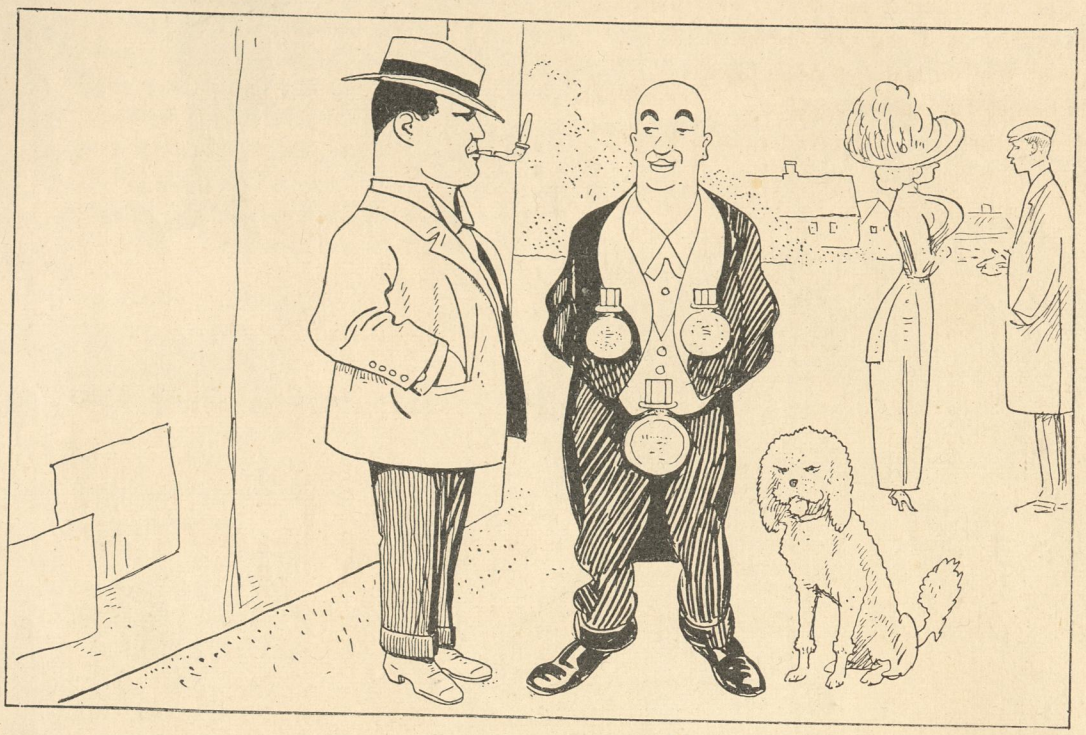

A.: — Min Hund tog første Præmie paa Fjerkræudstillingen.
B.: — Hvorledes det?
A.: — Jo, den aad Præmiehønen.

Maleren: — I Anledning af, at jeg i Morgen fylder 50 Aar vil jeg skænke et Maleri til velgørende Formaal. Hvem synes du, jeg skulde give det til?
Vennen: — Send det til Blindeinstitutet.

— Naa, synes De, Statuen ligner Professoren?
— Ja, det kunde netop ligne ham at staa saadan uden Hat og Paraply — midt i Øsregn!

Uheldig Talemaade

Gammel Tante: — Naa, er du endelig dér? Det er nu over fjorten Dage siden, du lovede at komme.

Ung Nevø: — Ja, men du ved nok, kære Tante, at Vejen til Helvede er brolagt med gode Forsætter.

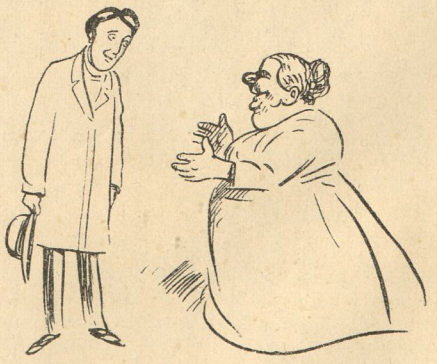

Tutu

Mel.: „Ben Bolt“

Ak ja, disse Breve, der længst var gemt hen,
fra én, der en Gang var mig kær,
det er som de taaler ej Solen igen,
de bleges i Dagslysets Skær.
Men fra Brevene stiger ved sælsom Mystik
frem du levende for mig, *Tutu,*
som du pludrende kom og du kvidrende gik . . .
— —
mon du saadan kan kvidre endnu?

Se her, dette Brev, der staar *Haster* derpaa,
i Hast jeg det aabner og ser,
ja blot, at du skriver, om saa du maa faa
den Hat med de søgrønne Fjer.
„Vær nu sød, du kære, og sig ikke nej,
den vil klæde din egen *Tutu,*
og du ved jo, jeg ene mig pynter for dig . . .“
— —
Ak, for hvem mon du pynter dig nu!

Jeg husker en Aften — hos Josty lidt sent
var sammen vi, du var saa sød, —
i Drømme jeg sad, og saa glemte jeg rent
Betalingen for, hvad vi nød.
Tænk dig, jeg, der var kendt som korrekt og bestemt,
attrapperet som Svindler, *Tutu,*
jeg for dig havde Kellner og Smørrebrød glemt . . .
— —
kan du saadan fortrylle endnu?

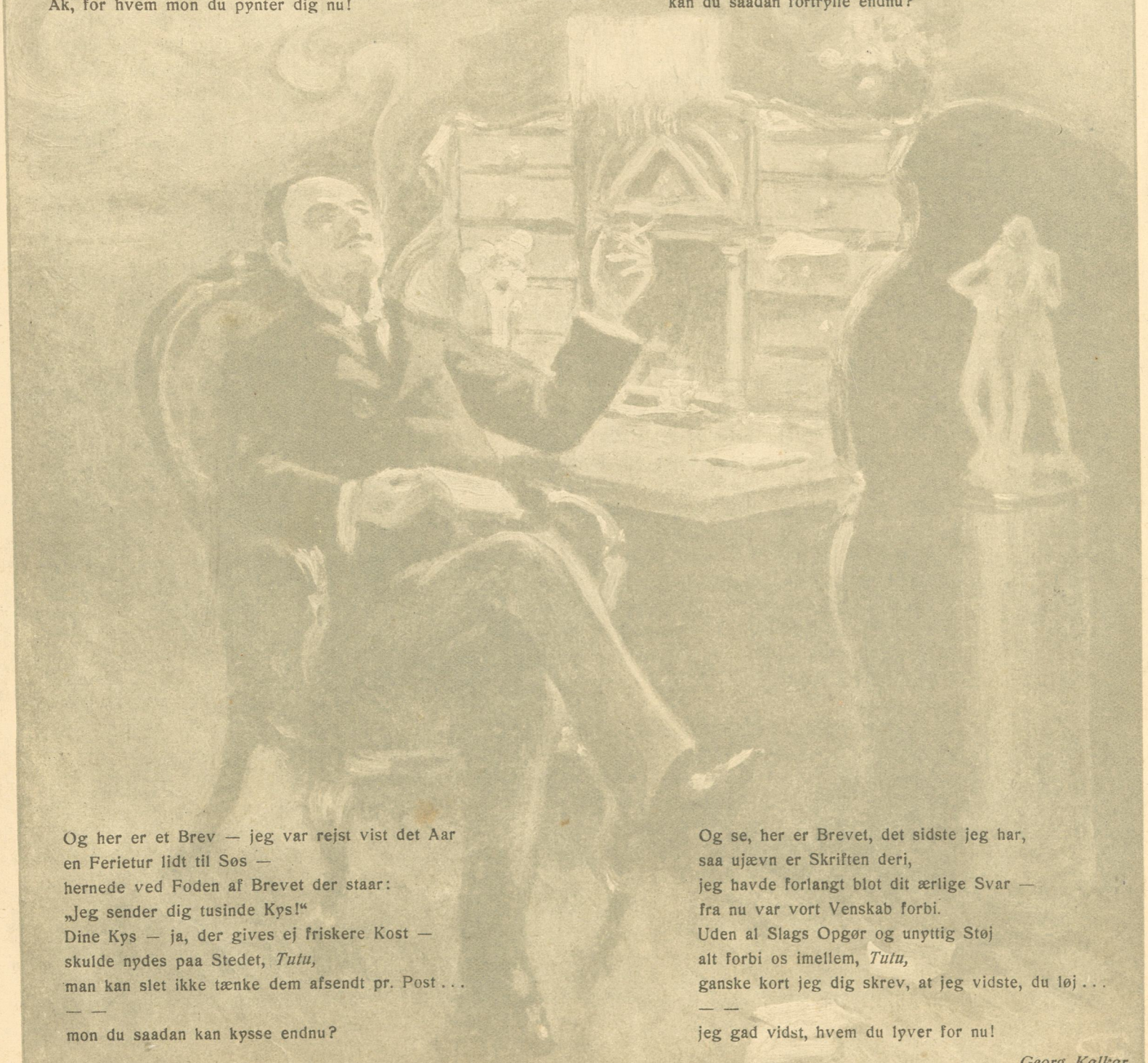

Og her er et Brev — jeg var rejst vist det Aar
en Ferietur lidt til Søs —
hernede ved Foden af Brevet der staar:
„Jeg sender dig tusinde Kys!“
Dine Kys — ja, der gives ej friskere Kost —
skulde nydes paa Stedet, *Tutu,*
man kan slet ikke tænke dem afsendt pr. Post . . .
— —
mon du saadan kan kysse endnu?

Og se, her er Brevet, det sidste jeg har,
saa ujævn er Skriften deri,
jeg havde forlangt blot dit ærlige Svar —
fra nu var vort Venskab forbi.
Uden al Slags Opgør og unyttig Støj
alt forbi os imellem, *Tutu,*
ganske kort jeg dig skrev, at jeg vidste, du løj . . .
— —
jeg gad vidst, hvem du lyver for nu!

Georg Kalkar

Lorgnetter

Har Mænd med Lorgnetter en særlig Tiltrækning for Kvinder?

De finder Spørgsmaalet højst mærkeligt; men døm ikke, før De har hørt, hvad jeg oplevede for en Uge siden.

Det var i min lille „Kahyt“ ved Siden af den store Stue, jeg kalder mit Arbejdsværelse, at hun sad i den lave Sofa, den har blød Ryg til tre Sider. Hun var kommen ganske rød i Kinderne og med sit lille, stolte Bryst bølgende som et Par Tæppe-Bølger paa et Teater. Af gammel Vane styrede hun tavs og hurtigt lige ind i Kahytten og sank ned i Sofaen. Saaledes havde hun altid gjort, da vi i sin Tid — for et Aar siden — kom alt for meget sammen.

— Hvorfor kommer du pludselig her, sagde jeg ikke særlig elskværdigt — jeg er saa beæret, at jeg næppe finder Ord.

— Du er den gamle, sagde hun lidt vredt og skiftede Benstilling.

— Du er maaske kommen her udelukkende for at konstatere, at jeg *er* den gamle; i saa Tilfælde har du altsaa nu opnaaet et udmærket og hurtigt Resultat.

... Jeg fortrød, hvad jeg havde sagt; hun lod, som hun ikke mærkede det og sagde:

— Jeg tog alligevel fejl, du *har* forandret dig; i gamle Dage var du ialfald høflig.

— Madame, sagde jeg undskyldende og bukkede ironisk.

— Lad vær' med at skab' dig, sagde hun.

Jeg mærkede nu, at vi var inde paa noget af det rigtige fra tidligere Tid, naar vi skændtes om, hvor vi skulde tilbringe Søndagen ... Hun satte sig bedre til Rette; det irriterede mig, og jeg dummede mig ved at sige:

— Der maa vel for Satan være en Grund til Deres Besøg — Frk. *Jensen!*

— Ja, sagde hun, det er der, Hr. ... Hr. Candidatus juræ ...

— Juris, rettede jeg (hun havde med en Kvindes Trofasthed bevaret denne Fejl).

— Juræ eller juris, vrissede hun, endelig ikke vigtig, min Ven. Jeg kommer for at sige dig, at jeg skal giftes om en Maaned. Jeg syntes, at du skulde vide det ... og hun tilføjede i en umaadelig Fart og med specifik kvindelig Pathos: Vide det, fordi det er med en Mand, jeg har lært at kende paa en fin og nobel Maade, en rigtig Mand, gentager jeg!

Hun tav og satte sig efter denne Anstrengelse, der havde gjort hende hel bleg, endnu fastere ned i Sofaen.

Jeg sagde:

— Til Lykke, kære, det glæder mig meget, at du har fundet et saadant Pragteksemplar. Men tillad mig blot i al Beskedenhed: Er det din Mening, at *jeg* ikke var nogen *rigtig* Mand?

— Skam dig, sagde hun, og en Taare listede sig frem i hendes Øje og gled ned ad Næsefløjen til en lille Skønhedsplet, som jeg utallige Gange havde kysset og vistnok haft de kærligste Ord til.

Lad mig sige, at der i dette Øjeblik blev saa stille i min Kahyt, at Papegøjen i Buret vaagnede og baskede med sine tørre Vinger ... Jeg blev bedrøvet og mindedes mange smukke Ting ... jeg flyttede mig hen i den bløde Sofa, hvor hun sad med bøjet Hoved og tegnede nervøst i Betrækkets store Blomster. Jeg vilde gribe hendes Haand, men hun tillod det ikke.

— Nej, sagde hun, *det* er Alvor, og dette skulde du vide, hvis du en anden Gang fandt en ung Pige paa samme ... paa samme frække Maade.

— Men Gud, hvad mener du?

— Aa, hvad jeg mener! og hendes Stemme fyldtes med Graad, jeg mener, at selv om du altid har været god ved mig, saa er det dog dig, der uden at kende mig, tiltalte mig, da jeg en Aften før Jul gik sent fra Forretningen. Jeg syntes, du var saa dannet og nydelig, og gik med dig ind paa en *rolig* Kafé, som du sagde, og jeg ..... alt det, du véd, jeg slet ikke havde tænkt paa før, og alt det, der fulgte efter. Du kaldte mig tit „den vemodige“, ja, for det nagede mig og pinte mig, at jeg havde lært dig at kende paa denne simple Maade; jeg var en pæn, ung Pige og ikke en af de Tusinde Rendetasker ... Og derfor vilde jeg aldrig i Evighed have giftet mig med dig, om du havde tilbudt det nok saa mange Gange. Tænk, hvis Folk havde spurgt, hvor jeg havde lært min Mand at kende! Men min Kæreste nu, hun rev sin Handske af paa højre Haand, hvor en bred, glat Ring straalede glad paa Ringfingeren, og hun hævede sig op i Sofaen, som det var hende en ganske almindelig Visit-Sofa —, *ham* har jeg lært at kende paa et Bal. Han er saa fin og nobel. *Han har Lorgnetter* ...

Jeg kunde have skreget af Latter i dette Øjeblik. Jeg gik jo kun med Monokle.

Men en god Aand fór i mig, og jeg tav. Hun rejste sig, den lille Borgerpige, der engang var saa god mod mig, og idet hun bøjede sig ned over mig, kyssede hun min Pande og gik bort — løb bort.

Hun kendte jo selv Vejen.

Helge Wamberg

— *Hun minder mig om den gamle Banegaard.*
— *Hvorledes mener De?*
— *Jo, Sporene er tilbage.*

I Spisevognen

Underbibliotekar Cand. mag. Felt gik foran sin Hustru ind gennem Spisevognen. Hun fulgte efter, idet hun halvt klyngede sig til sin Mand for ikke under Togets voldsomme Rystelser at blive slynget over i Skødet paa en eller anden ukendt Rejsende. De var paa Bryllupsrejse, og det var første Gang i sit Liv, hun skulde spise Middag i en Spisevogn. Det var en Oplevelse, og hun straalede, snaksom, vrøvlagtig og københavnsk.

Den uniformerede Tjener med det glatragede Ansigt gik bøvende i Knæene foran Parret hen til et lille Bord, hvor der iforvejen sad en Englænder. Hvor kan det være, at overalt i Verden kender man ved første Øjekast en Englænder? Han her vilde ikke have været til at tage fejl af, selv om han ikke havde siddet med Øjnene stift hæftet i et Numer af „Daily Telegraph", samtidig med at han spiste sin Mad, hvortil han drak Vand. Han var tærnet og spættet over det hele med langt Ansigt, fremstaaende Tænder og lav opstaaende Dobbeltflip.

Ved Bordet ved Siden af spiste den sørgeklædte Familie. I alle Spisevogne i hele Verden findes en Familie, klædt i Sorg, i Reglen fire, fem yppige Damer, der gaar løs paa Maden med kraftige, hvide Tænder. Skinnende nyt Sørgeflor hænger ned om dem paa alle Kanter. Man ser paa dem, hvorledes de er tilkaldt pr. Telegram og nu haster afsted over Bjærge og gennem Tuneler for at komme tidsnok til Testamentets Aabning.

Selskabet var iøvrig ikke synderlig interessant. Der var et Par af de gamle Damer, der efter at have bortgiftet det sidste af deres Børn nu gennemstrejfer Europa i Spise- og Sovevogn for at glemme den Tomhed, der nager deres virksomme Sind. Nogle Tyskere, der, allerede forinden Suppen serveredes i de smaa, tykke Kopper, havde lært alle Spisekortets Priser udenad, og paa hvis Ansigter man læste, at de sad parat til at afparere et hvilkensomhelst bedragerisk Forsøg fra Kelnerens Side. Et elegant Ægtepar — hun med mange Ringe og smaa Guldindretninger ved Urkæden — sad og studerede en lille Piece om Roulettens afslørede Hemmeligheder. Det var klart, hvor de skulde hen!

— Tænk, de ser slet ikke ud af Vinduet, mens vi kører, sagde Fru Felt, og her er dog saa vidunderlig smukt. Jeg havde nok hørt, at Sct. Gotthardt var dejlig, men jeg havde ikke troet, at det var saa henrivende. Sikke mange Skilte, der staar langs Jernbanen. Se, Henrik — fortsatte hun ivrig — det er Lindt; det er den man faar hos Trier i Pilestræde. Og der er Kohler.

— Det er morsomt, tilføjede hun, det er alle de Chokolademærker, jeg kender hjemmefra.

— Kan Du se den Kirke der, sagde Underbibliotekaren, det er den, vi skal rundt om tre Gange; for havde vi den paa venstre Haand, nu har vi den paa højre, og vi gaar opad, saa det ser stadig ud, som den synker.

Fru Felt hørte med Sindsro paa denne frisk fra Baedeker hentede Visdom. Saa sagde hun:

— Hvad tror Du, det er for en Dame, der sidder derhenne? Hvad giver Du mig for den Hat? Jeg vilde have Penge til for at gaa en Gade med den i København. Hvad vilde Du sige, hvis jeg gjorde det?

Den unge Videnskabsmand smilede til sin lille Kone, og hun smilede lykkelig igen. Hun var aabenbart meget forelsket, saaledes som man er det i den første Tid, naar man er ude paa Bryllupsrejse, uden Bekymringer og uden at ane, hvad et Ægteskab i Grunden er. Hun var forelsket, skønt det ikke for Udenforstaaende var let at se, hvorfor hun var det. Ti Henrik var ikke smuk eller bedaarende. Hans skraa Hage og stærkt fremspringende Adamsæble gav ham endda et faareagtigt Udseende; hans Pincenez dækkede for et Par blege og hovne Øjne; hans Haar var tørt og sprødt og hans Hud knoppet. Der var noget indelukket og usundt over ham, og Ægteskabet havde i alt Fald ikke forynget ham i det Ydre.

Men hvad! Den lille Frue var glad ved sin Henrik, og efterhaanden som Maaltidet gled, blev hun det mere og mere. Hun lagde heller ikke Skjul derpaa. I Spisevognen, der slingrede afsted gennem et fjernt Land, mellem lutter Mennesker af fremmed Nationalitet, der ikke kom hende ved, følte hun sig lige saa ene med sin Mand som paa en øde Ø; hendes Øjne hang ved ham, hendes Hænder søgte hans, og hun greb hver Lejlighed til at rette paa hans Slips, børste et Fnug af hans Frakke, og hvad hun ellers kunde finde paa. Det var tydeligt at se, at der behøvedes meget lidt for at hun skulde sætte sig paa Skødet af ham.

Tjeneren havde baaret de dampende Fade rundt med den udpinte Roastbeef og Konserves-Bønnerne; dernæst havde den majestætiske Overkelner med højstegen Haand udskaaret til hver af Gæsterne et diminutivt Stykke af en stor tør Lagkage, der en Gang om Morgenen var blevet indladet mange Mile mod Nord og ikke havde haft godt af at blive skvulpet ned gennem Europa. Nu viste Kelneren sig igen, bærende mellem de udspilede Fingre paa hver Haand en Mængde mærkelige Likørflasker, og foretog sin daglige Smørtensrunde til alle Bordene, hvor overalt korte afvisende Nik mødte ham.

Kun Fru Felt vilde gerne have Likør. Den fede Cointreau oplivede hende yderligere, og der tændtes smaa graadige Flammer i hendes Blik. Hun lænede sig op ad sin Mand og sagde til ham, medens hun ruskede ham i Armen:

— Aa, Henrik, jeg er slet ikke rigtig mæt endnu, jeg kunde faamænd godt spise Dig!

Englænderen ligeoverfor havde imidlertid fuldendt sit Maaltid og betalt; han krøllede sin Serviet sammen og kastede den paa Bordet, rejste sig, bukkede høflig for den nygifte Frue og sagde til hende paa upaaklageligt Dansk:

— Velbekomme!

Vald. Koppel

Korrespondance.

Barbersvenden hvisker til sin Kollega): *Det forekommer mig, at du med Vilje gav den Herre, der nu gik, et Snit i Hagen.*

Kollegaen: *– Ja, ser du. Jeg er gode Venner med hans Datter, og en Rift paa venstre Side af Hagen betyder, at hun skal møde mig i Eftermiddag.*

Han lugtede Lunten.

Nevøen (forpustet): *— Jeg har søgt Onkel forgæves fire Gange.*

Onklen (tørt): *— Du gaar ogsaa forgæves denne Gang.*

Portrætmaleren: *— De ønsker, Fru Grevinde, at jeg skal male et Billede af Dem efter disse to Fotografier. Det ene er fra 1883 og det andet fra 1912. Det er jo umuligt.*

Grevinden: *— Nej, det er ikke. Ansigtet skal males efter det fra 1883, Frisuren og Dragten efter det fra 1912.*

En Sølvbryllupsvise

Pastor Velling i Snollerød og Hustru Malle født Ægidius (af den bekendte fynske Præsteslægt) fejrede den 13. Juli d. A. deres Sølvbryllup. Da Ægteparret er barnløst, havde en Kres af Menigheden forenet sig om at hædre dem ved en Fest paa Hotel Harmonien. En lokal Digter havde paataget sig at forfatte den ved en slig Lejlighed nødvendige Festsang.

Samme Dag havde Amtets Andelsslagteri- og Svineavlerforening Fællesspisning i Anledning af Foreningens 25-aarige Bestaaen. Hertil var skrevet en humoristisk Vise, som var leveret ind til Trykning paa Snollerød Avis' Accidenstrykkeri. Om det nu var, fordi begge Viser bar samme Udskrift: „Ved Festen den 13de Juli 1912" og gik paa samme Melodi: „Der er et Land o. s. v.", eller den stærke Sommervarme har Skylden, det bliver aldrig rigtig opklaret. Men den Sang, der blev omdelt ved Sølvbryllupsfesten, kom til at se saaledes ud:

Hil være Jer, der sidder her ved Bordet
med Sølveraxet i de sølvgraa Haar!
Lad en beskeden Digter tage Ordet
og prise Jer, saa godt som han formaar.
Vi er jo enig om, i disse Tider,
naar vi tør drikke to à tre Slags Vin,
det skyldes kun de mange gode Sider,
vi finde kan hos vores fælles Svin.

I Fjotterup, hvor først han monne virke,
en lille Menighed, I leved i;
dog saa man den at fylke sig til Kirke:
de fandt derhen ad bakket Vej og Sti.
Først kom der knap et Hundred Svin om Ugen,
fra hver en Sti dog flere myldred frem,
en Svinefylking, fedet op med Kugen,
det ene Hundred det blev snart til fem.

Han havde fundet Kærlighedens Lykke,
da Malle han i Ungdomsdage saa,
og for et Kys paa hendes Mund at trykke,
han ilede fra Hjemmet, let paa Taa.
Og der kom Liv i Grisetær og Tryner
saavelsom Hjærter, Skinker ligesaa;
naar fælles Drift gav fælles Mod og Syner,
en slig Forening kunde vel bestaa.

Naar paa de mange Aar, Du ser tilbage,
Du, Sølverbrudgom, dog maa takke En:
din Lykke var, Du fik en elsket Mage,
hvis Trofasthed og Kærlighed var ren.
En Præmieso, hvis Mage ikke findes,
af ædel Race, avlet hist paa Fyn,
paa denne Dag vi allesammen mindes;
det var i mange Aar saa skønt et Syn.

Og Sølverbrud, som ved din Husbonds Side
er vandret Vejen til den Dag ida',
imens hans Haar er bleven ganske hvide,
dem, han beholdt, som ej er falden a'.
Om Affald vil vi nu slet ikke tale,
om Svinekam og Børster heller ej
saavelsom Tarme, Klove eller Hale;
det Hele gik den samme rette Vej.

Hvor har I fejret mange smukke Fester
i Præstegaarden, medens Tiden led;
og altid fik I Huset fuldt af Gæster,
som I behandlede med Gæstfrihed.
Saasnart de kom, blev jo enhver af Slægten
hængt op og slagtet, renset for sin Flom,
parteret, skoldet, derpaa lagt paa Vægten,
og saa sendt bort, men stadig nye kom.

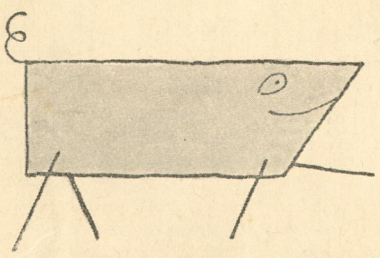

Vi takker alle Sølverbrud og -brudgom
for hvad I var for Store som for Smaa.
Enhver, der hid til dette Gæstebud kom,
med mig til Slut en Skaal vil foreslaa:
Kom lad os klinke, naar vi ender Visen,
og ønske hver af os det Svineheld,
vi altid maa faa Penge nok i Grisen;
en Skaal for vores alles fælles Vel.

En Andelshaver

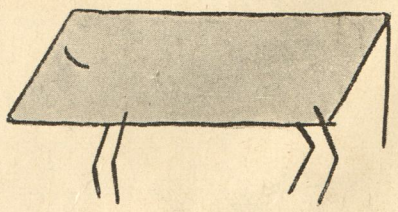

For Meddelelsens Rigtighed indestaar

Fr. Ricard

Jens Jacobsen A/S

Købmagergade 29.

Specialforretning i Damehatte - Lingeri
Bijouterie - alle Modevarer.

Telefon Byen 1246

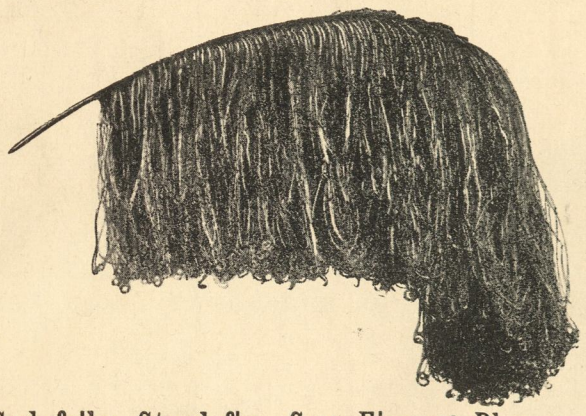

Sydafrika Strudsfjer Co.s Fjer og Pleureuser

til Fabrikspriser.

— Sorte og coul. Pleureuser —

45 Ctm. lang	24 Ctm. bred	Kr. 9,50		70 Ctm. lang	42 Ctm. bred	Kr. 27,50	
53 - -	32 - -	- 13,50		80 - -	45 - -	- 35,50	
56 - -	35 - -	- 16,50		90 - -	48 - -	- 50,00	
58 - -	35 - -	- 22,50					

Tungsram Lampen

Eneste Metaltraadslampe
med fjedrende Stel

Taaler Stød og Rystelser
75 % besparende

Faas i Belysnings- og Installationsforretninger

En gros: A. C. AABAK, Telef. 3126 & 3106

EMIL CLAUSEN

Fotografiske Atelier

Frederiksberggade 34 2

Telefon 8050

KUNSTTRYK

Visit	9 Kr. pr. Dus.
Kabinet	15 Kr. pr. Dus.
Boudoir	48 Kr. pr. Dus.
20 × 28 ctm.	10 Kr. pr. Stk.
28 × 40 ctm.	20 Kr. pr. Stk.
38 × 48 ctm.	50 Kr. pr. Stk.

Atelieret er aabent Søndag og Hverdag fra 9–7

Med fuldendt Teknik, med Sjæl og Følelse

spiller **Pianola-Klaveret,** som er det mest fuldkomne selvspillende Klaver, som enhver selv kan betjene. Leveres i forskellige Træsorter fra **1400 Kr.** med **Metrostyle** (Tempoviser), fra **1700 Kr.** med **Themodist** (Selvbetoning), fra **2200 Kr.** med 65 og 88-tonig Skala. Noderepertoiret er ca. 25,000 Nr. klassisk Musik. Billigt Node-Abonnement. **Pianolaen,** der straks kan anbringes foran ethvert Klaver, leveres til 900. 1200 à 1500 Kr. Forevises uden Købetvang.

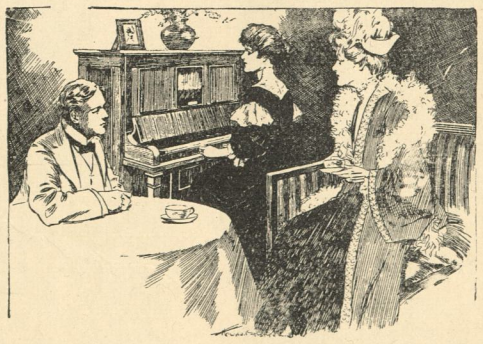

Petersen & Steenstrup. Harmonium-Fabrik. **St. Kirkestræde 1.**

GRUNDLAGT 1855.

J. LARSEN & SØN

KJØBENHAVN

KRONPRINSESSEGADE 32.

FLYGLER
PIANOER
SPECIALITETER:
Kabinets Flygler fra
1250 KR
Duplo Pianoer.
SELVSPILLENDE

THE WHISKY OF THE WORLD

KGL. HOF LEVERANDØR TIL
KONGEN AF ENGLAND
DET ENGELSKE OVERHUS
DEN KGL. ENGELSKE HÆR OG FLAADE

KGL. HOF LEVERANDØR TIL
KONGEN AF SPANIEN
DE STØRSTE DANSKE
OG UDENLANDSKE KLUBBER

KR. 2.00 pr. Fl.

VERDENS
FINESTE
WHISKY

KR. 3.00
pr. Fl.

VERDENS ÆLDSTE
WHISKY FIRMA
•
FAAES OVERALT
•
SERVERES OVERALT

GENERALREPRÆSENTANT:

OVE T. DAVIDSEN

TLF. 947 og VESTER 3305

VERDENS
FINESTE
WHISKY

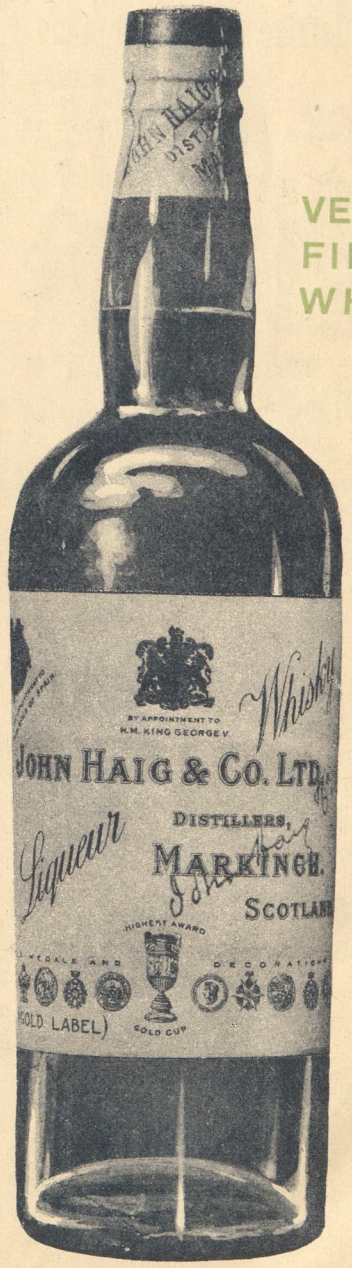

KR. 4.00
pr. Fl.

JOHN HAIG WHISKY

VILH. SØBORGS EFTF.® ETABL. STORMGADE 8